

DE ZWARTE

hfl. 2,50

nr. 80

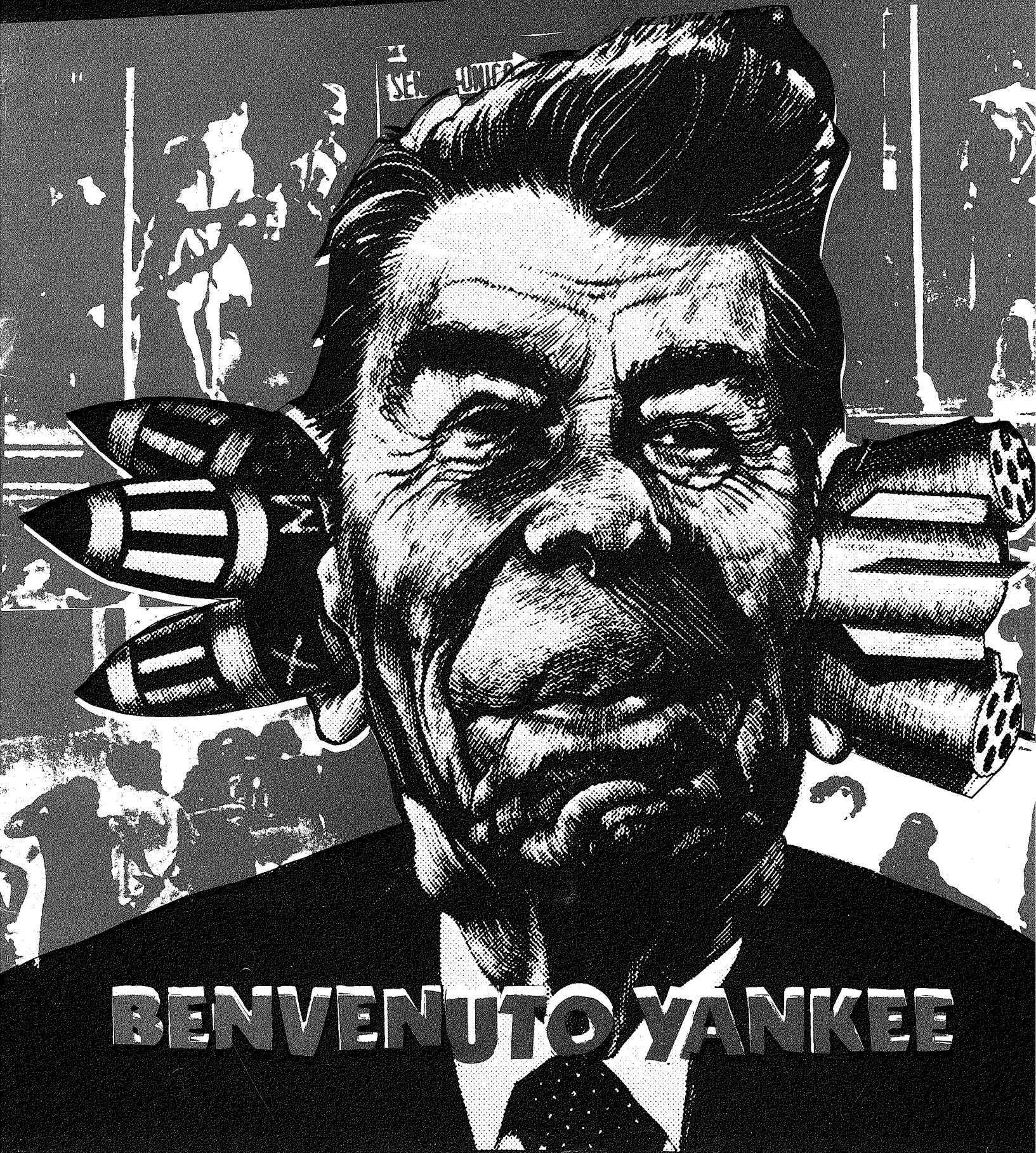
PER LA RICOMPOSIZIONE DEL

PROLETARIATO URBANO

12 juni 1987

EXTRA: BIJLAGE OVER DE SPAANSE
BURGEROORLOG:

"protest tegen de kapitulaties van '37"

BENVENUTO YANKEE

Kopy naar postbus 10233 Den Haag
De drukkerij is als vanouds de
Bijstand, Buitenom 213, Den Haag.
De samensteller*s zijn dinsdag
en woensdag telefonies te bereiken
via 070- 892098 en uiteraard via
de postbus. Abo's thuisgebracht
kosten f12,50 per 200 paginaas.
Postaboos en instellingen dubbel
tarief. Politieke gevangenen nix.
Dit alles is verkrijgbaar door
minimaal het vereiste bedrag te
storten op giro 3442401 t.n.v.
DE ZWARTE, in Leiden.

KOLOFON

Voor een wisselende prijs (afhan-
kelijk van de dikte) is de **ZWARTE**
te koop bij de volgende adressen:
Groningen, Slagersicht; **Arnhem**,
De Rooie Annhemmer; **Haarlem**,
Agora; **Utrecht**, De Rooie Rat;
Wageningen, De Uitbuyt; **Amsterdam**,
Fort van Sjakoo, Athenaeum,
de lokale Kraakkroegen; **Gouda**,
Jongerenbeweging; **Leiden**, Mani-
fest, Wereldwinkel, PSPwinkel,
Sigarenhandel Lange Mare, tijd-
schriftenhandel faciliteitengebouw
universiteit; **Den Haag**, De Rooie
Hond, Ruward, Brullend Breekijzer,
Koffiehuis Blau; **Delft**, Wereldwin-
kel, Kraakkroeg; **Rotterdam**, van
Gennep, Ktities Boekwerk, Kraak-
kroeg; **Dordrecht**, De Zwarte Zaag;
Sittard, Katastrofe.

INHOUD

- 3 Moord in Berlijn
Kedichem: arrestatie
- 4 Broodje razzia/Leeuwarden
- 5 Kraken her en der
- 6/7 Kort/reaxies/aankondigingen/
meningen
- 8 Inval na inval
- 9 Autonomendiskuzz
- 10 RAF: blunders en fratsen
- 11 Korte berichten
- 12 Keerzijde R'damse haven
- 14 Low intensity conflicts
- 18 IGGI=neo-kolonialisme
- 24 Agenda

KOMMUNIKEE

EEN NIEUWE KEDICHEM ARRESTANT

OP 26 mei 1987 werd Norbert Kubat gevonden in een politiecel. DOOD. Dood door ophanging aan een halsdoek. De 29-jarige Norbert Kubat werd tijdens de 1-mei-opstand gearresteerd, omdat hij een steen tegen een brandweerauto gegooid zou hebben. Sindsdien heeft hij in isolatie gezeten, ondanks protesten van medegevangenen en advocaten.

Hem werd verteld dat hij een gevangenis straf van twee jaar te verwachten had, voor het niet bewezen gooien van een steen!

Wij geloven dat het duitse smerissen apparaat, in samenwerking met de duitse justitie en de staat, de dood van Norbert op zijn geweten heeft. Zijn dood is duidelijk uitgelokt door hem toe te staan zijn halsdoek te houden, door hem voor te houden twee jaar de bajes in te moeten, door hem 26 dagen in isolatie vast te zetten.

Wij geloven dat Norbert Kubat nog in leven zou zijn geweest als hij niet was opgesloten. Ondanks alle leugens die door de woordvoerders en vertegenwoordigers van de duitse staat worden verspreid, als zou Norbert aan de drugs zijn geweest, als zou hij een geïsoleerd individu binnen de Berlijnse beweging geweest zijn en als zou hij een depressieve aanleg hebben gehad, geloven wij dat Norbert het slachtoffer is geworden van de op wraak zinnende machthebbers na hun nederlaag tijdens de nacht van 1 op 2 mei. Een nacht waarin duidelijk werd dat grote delen van de bevolking in Kreuzberg genoeg heeft van de politiek van de staat. Een politiek ook die wil dat men het 750-jarig bestaan van de stad Berlijn viert, terwijl er voor het overgrote deel van de bevolking niets te vieren valt. Een politiek die ervoor zorgt dat mensen in verpauperde wijken moeten leven, terwijl miljoenen worden uitgegeven aan nutteloze geldverslindende projecten. Op 1 mei werd duidelijk dat de bevolking van Berlijn strijdt voor een eigen manier van leven, voor haar zelfbeschikkingsrecht zonder bemoeienis van de staat of wat voor officiële instantie dan ook. De bevolking nam wat haar zowiezo toebehoort en liet de staat voor wat het is.

Dit nu moest ten koste van alles bestreden worden. De staat wilde de controle over de bevolking terug, ten koste van alles. Om dit doel te be-

reiken heeft zij tientallen mensen gevangen gezet, surveilleert zij door middel van haar smeris-pionnen met verhoogde regelmaat door de gebieden van de "vijand", notabene de Berlijnse bevolking, arresteert zij alle verdachte personen, terroriseert zij de gegijzelde gevangenen en geeft zij tenslotte een van die gevangenen de gelegenheid een einde aan zijn leven te maken, of is hij direkt door de staat vermoord!

Zoals Hans Kok in Amsterdam door een kolektief beleid van een op wraak belust staatsapparaat is vermoord en zijn dood werd afgedaan met leugens over drugsgebruik, depressiviteit en de nadruk werd gelegd op het a-politieke van wat te maken had met Hans' dood, op precies die manier werd Norbert vermoord en op precies die manier wordt met zijn dood omgesprongen. Maar zowel Hans als Norbert waren politiek bewust!

ZELFMOORD IN DE BAJES IS ALTIJDMOORD!!

Hierom hebben wij op 29 mei 1987 het westduitse staatsapparaat direkt aangevallen, in konkreto het westduitse konsulaat in Amsterdam van waaruit de westduitse staat kontakten voor haar economie onderhoud, haar geavanceerde anti-terreurmaatregelen en activiteiten van veiligheidsdiensten exporteert en zo van daaruit door gaat met haar imperialistische praktijken. Duidelijk moet zijn dat wij niet voor ogen hadden mensen in gevaar te brengen zoals uit berichten in de hetzerige media moest blijken. We hebben slechts een gedeelte van de stank en smerigheid die de duitse staat verspreid en de rook die zij optrekken over de dood van Norbert bij enkele vertegenwoordigers en uitvoerders van dat apparaat terug geworpen.

Onze axie heeft direkt niets met de strijd van de Koerden voor een vrij Koerdistan te maken zoals in sommige media werd gesuggereerd, wel verklaren wij ons solidair met hun strijd.

Wij eisen:
-VRIJHEID VOOR ALLE GEVANGENEN VAN DE 1 MEI OPSTAND
-BESTRIJD DE TERREUR VAN DE WESTDUITSE JUSTITIE EN HET WESTDUITSE IMPERIALISME
-DE WOEDE IN KRACHT EN SOLIDARITEIT OMZETTEN

kommando norbert K.

Donderdagnacht 28 mei is bij een routine-controle in het centrum van Amsterdam een Schotse jongen gearresteerd.

Bij de vreemdelingenpolitie ontdekte men zijn naam op de telex vanwege Kedichem. Meteen overgebracht naar Leerdam waar de verhoren begonnen. Na een van de verhoren heeft hij overigens nog geprobeerd te ontsnappen door een ruit in te trappen, wat helaas mislukte. Dit heeft hem wel 270 piek gekost.

Om verschillende redenen heeft hij vrij vlot een verklaring afgelegd waarin hij zegt in Kedichem te zijn geweest. Bovendien heeft hij zichzelf aangewezen op foto's. (waarop hij overigens onherkenbaar is). Hij zegt dit te hebben gedaan uit angst voor een zwaardere aanklacht. Gezien zijn eerdere bajeservaringen plus een vier-tal boottochtjes onder dwang naar Engeland, niet geheel onbegrijpelijk. Wat het geheel nog pijnlijker maakt, is het feit dat zijn volledige naam blijkbaar bekend was bij de smeris. Hijzelf is ervan overtuigd dat een andere

Kedichemarrestant zijn naam heeft doorgegeven. In ieder geval heeft hij er flink de balen van. Woensdag de 10de komt hij voor de raadkamer waar wordt beslist over de verlenging met 30 dagen van zijn voorarrest. Kersting is zijn advocaat.

Veel post is dus welkom, ook financiële steun kan geen kwaad, goed eten is duur in de bajes. Potje daarvoor bij cofeshop BLABLA (spuistraat) of Frontline.

Zijn adres is:
Jeugdhuis van bewaring 'de Sprang'
tav. Allen Chalmers
Stevinstraat 405
Scheveningen

BROODJE RAZZIA

Op vrijdag 22 mei viel de politie op groffe intimiderende wijze het kraakpand Arendsstraat 12 in Leeuwarden binnen. Het is niet de eerste keer dat men de bewoners probeert te pakken. Al veel langer hebben de bewoners last van de manier waarop de politie hun tegemoet treedt. Politie-activiteiten variëerden van het posten bij het pand tot het 's avonds hinderlijk volgen van bewoners. Twee jaar geleden, toen een paar honderd disco-bezoekers het pand aanvielen, trad de politie bewust niet op en liet de steningoerij rustig doorgaan. En enkele weken geleden nog werd een pand ontruimd in de naastgelegen Schoolstraat door met een graafmachine de voorgevel in te rammen. Op maandag 15 mei hebben politie-agenten de ruiten van Arendsstraat 12 ingegoooid, zogenaamd onder het motto de bewoners -die niet aanwezig waren- te waarschuwen voor een naderende brand in een slooppand verderop. En op vrijdag 22 mei volgde de inval. De draaikonterij waarmee de politie zich weer uit de zaak probeert te praten, en de onjuiste en belastende berichtgeving in de plaatselijke pers (met name de Leeuwarder Courant) zijn we goed zat. It moat dus oars! Het verhaal van de bewoners zelf moet maar eens bekend worden. Dat volgt dus hieronder.

DE BRAND

In de vroege ochtend van maandag 18 mei breekt er brand uit in het pand Schoolstraat 2 en in de panden Zaailand 48-52. De politie maakt een afzetting van dranghekken ter hoogte van Zaailand 44, en de brandweer blust. Ook aanwezig zijn burgemeester Te Loo en politie-kommissaris Van Helten. Eén van de bewoners van de kraakpanden Arendsstraat 12-14 bevindt zich onder het publiek bij de afzetting bij de brand. In het kraakpand is dan verder niemand aanwezig. Van een buurtbewoner hoort hij dat de ruiten van zijn pand ingegoooid zouden zijn. De buurtbewoner heeft tijdens de brand bij het kraakpand agenten in de weer gezien met een putdeksel. Toen de buurtbewoner naderde staakten ze hun werk en vroegen hem of er in het kraakpand nog mensen woonden. De buurtbewoner antwoordde bevestigend en de agenten verklaarden dat ze de krakers hadden willen wekken in verband met de naderende brand. (De afstand tussen de brandende panden en het kraakpand bedraagt zo'n 50 meter) Een andere buurtbewoner vertelt later dat hij agenten heeft gezien die met keien de plexiglas ramen van het kraakpand ingooiden. De volgende dag verklaart een politiewoordvoerder (Boon) in een telefoongesprek met kraker Jaap dat hij niet weet of agenten de ramen hebben ingegoooid. Inspekteur Eringa verklaart echter dat in verband met de naderende brand, agenten de bewoners van de kraakpanden zuurstof hebben willen geven, en dat zij daarom de ruiten hadden vernield. Ook zou de politie het pand hebben betreden maar niemand hebben aangetroffen. Kraker Jaap: "De brandweerkommandant vertelde mij de volgende dag dat onze panden nooit gevaar hebben gelopen en dat hij niet geadviseerd heeft de bewoners te wekken". Het hoofd van algemene dienst van de politie Bouma zou opdracht gegeven hebben de bewoners te wekken. Jaap: "Maandagmiddag, toen ik bezig was de kapotte ramen aan de achterzijde te vervangen, zag ik twee agenten naar me staan gluren. Toen ik vroeg wat ze wilden zeiden ze: Dat gaat je niets aan. Wat doe jij hier?! Even later kwam ook nog agente Hoeksema die tegen mij riep: Kun je het wel zien zonder bril? Twee van de drie waren inmiddels op het platte dak geklommen. Omdat ze hadden willen zien wie daar bezig was. Toen ik vroeg of ze wel wisten wat er die ochtend gebeurd was antwoordde een van hen dat het voor mijn eigen bestwil gedaan was".

DE INVAL

Vrijdagmiddag 22 mei is kraker Jaap bezig de kapotte ruiten aan de voorzijde van zijn pand ter vervangen. Hij staat op een ladder

DE ZWARTE 4

tegen de voorgevel. Om ongeveer half één komen een aantal politie-auto's en motoren de straat binnengescheurd. Uit reeds geopende portieren stormen een vijftiental agenten met veel geschreeuw van twee kanten op het pand af. Jaap: "Ik klom door een raam naar binnen, pakte m'n camera en begon foto's te nemen. Ze belden niet aan ofzo maar een agent kwam de ladder op. Ik riep dat ze op moesten rotten en sloot het raam. Ze zeiden dat ze een huiszoekingsbevel hadden en toonden een papertje. Toen zei ik dat ik dan wel de deur open zou doen, maar ze stonden wat met die ladder te rommelen, het raam viel eruit en toen kwamen ze door het raam naar binnen. Nota bene op het moment dat ik de deur open wilde maken. Ik werd met de handen op de rug geboeid en afgevoerd naar een auto. Ik mocht niet bij de huiszoeking aanwezig zijn. Mijn medebewoonster en drie logees worden ook geboeid en in een busje gestopt. Vanuit de politieauto zag ik dat een agent met mijn camera naar buiten kwam, met een triomfantelijk gebaar hield hij het ding in de hoogte. In de auto vroeg een agent of ik naar huis wilde waarop ik natuurlijk met ja antwoordde. Maar ik moest in de auto blijven zitten. Na een minuut of wat gingen we naar het buro. Omdat ik met mijn boeien op het raam tikte, trok de agent die naast me zat m'n hoofd aan m'n haren op zijn schoot. Hij zei: Als jij moeilijk doet, doen wij ook moeilijk, als jij niks doet, doen wij ook niks. Hij trok steeds harder aan mijn haren en pas toen ik zei dat ik me rustig zou houden, liet hij me los. Onderweg hoorde ik over de mobilifoon dat de arrestant die ze hadden -ik dus- een aparte behandeling moest hebben. Dat betekende dat ik gescheiden van de anderen gehouden moest worden. Vlak voordat ik bij het buro moest uitstappen zei de ene agent tegen een ander: Waar zullen we hem plaatsen? De cellen zijn vol, nou dan moet hij maar in het martelkamertje in de garages. Ik werd voorgeleid aan iemand in burger die z'n naam niet zei maar hij noemde mij wel bij mijn achternaam maar hij begreep dat ik toch mijn naam niet zou zeggen. Ik werd naar een verhoorkamer met een konfrontatiespiegel gebracht. Daar namen ze pas mijn boeien af, en ze namen mijn sleutels en beurs af. Ook trokken ze mijn schoenen van mijn voeten. Ik vroeg een ontvangstbewijs, maar toen ze daar even later mee kwamen weigerde ik te tekenen. Ze vertelden me dat ik was aangehouden omdat gezien zou zijn dat bepaalde mensen een winkeldiefstal gepleegd zouden hebben, en omdat diegenen richting onze straat liepen, hadden ze die inval gedaan en was ik dus ook opgepakt. Ik ben verder helemaal niet verhoord. Een brigadier zei dat ik mijn camera terug kon krijgen als ik een ontvangstbewijs tekende, wat ik natuurlijk weigerde om mijn naam niet prijs te geven. Daarna werd ik het buro uitgezet en kon ik pas mijn advocaat bellen.

Toen ik thuis kwam zag ik dat ze een enorme ravage hadden aangericht bij die huiszoeking. Al m'n foto's lagen overhoop, mijn affiesjes doorelkaar en ze hadden mijn kleren overhoop gehaald".

ONHEIL

Een razzia als reactie op een winkeldiefstal dus. En was er een winkeldief? De bedrijfsleider van de Albert H. waar de diefstal gepleegd zou zijn verklaarde dat een winkeldiefdeende gezien had dat iemand 'iets' in zijn tas stopte. Het groepje personen waartoe deze behoorde -een bewoonster van de Arendsstraat en de eerder genoemde logees- weigerde vervolgens een taskontrolle, waarop de politie gewaarschuwd werd. Een rechercheur verklaarde later dat er een Honig of Iglomaaltijd gestolen zou zijn. Eén van de logees, die rond moet komen van f 100 in de week, zegt dat het brood er zo lekker uitzag. Maar die eventuele winkeldiefstal is natuurlijk ook niet zo belangrijk. Die diende immers maar als aanleiding voor het politie-optreden. De plannen zullen er ongetwijfeld al gelegen hebben, ze moesten alleen nog een aanleiding hebben. En de arrestanten? De bewoonster van het pand moest zich op het buro tot op haar ondergoed uitkleden (Stel je voor, een diepvriesmaaltijd in haar slipje) en werd die zelfde dag nog vrijgelaten. De drie anderen kwamen in de loop van zaterdagmiddag vrij. Maar ja, het onheil was al aangericht. En voor de Leeuwarder Courant was de zaak van het begin af aan al duidelijk: 'Vijf winkeldieven uit kraakpanden gehaald'. De bewoners van de panden in de Arendsstraat, die nu al meer dan twee jaar bezig zijn hun woningen, ondanks tegenwerking van politie, bewoonbaar te maken en te houden, zijn door deze gebeurtenissen alleen maar gesterkt in hun ideeën. De Arendsstraat blijft! Wij blijven hier wonen! Ook al moeten we twaalf tot veertien keer nieuwe ruiten inzetten!

Dit is een uitgave van Komitee Brood & Spelen i.s.m. bewoners Arendsstraat.
Inlichtingen: Postbus 1582
8901 BW Leeuwarden
Ramen en postzegels kosten geld.
Geldelijke steun is daarom welkom op giro 811542 van Friesland Bank Leeuwarden t.n.v. bankrek.nr. 29.60.43.931 van K.G.L. Leeuwarden o.v.v. 'Steun'.

WAARHEID

19 mei 1987, posteditie 20 mei

BINNENLAND
KORT

Wek-politie

Bewoners van een kraakpand in de Arendsstraat in Leeuwarden hebben maandag bij de officier van justitie in de Friese hoofdstad aangifte gedaan van vernieling van hun pand door de politie. Een brand in de nabije Schoolstraat was voor de politie aanleiding de krakers te „wekken” door de ruiten in te gooien. Volgens de krakers was er geen enkel gevaar dat de brand naar de Arendsstraat zou verslaan.

VOORSCHOTEN: KRAKERSTERS KNOKKEN MET DISKOOS

Het pas gekraakte pand aan de Veurseweg 20 in Voorschoten is veranderd in een fort. Ondanks de goede vooruitzichten (zelfs de VVD-burgemeester was het eens met de kraak!!) is het toch flink stressen geblazen. Dat is te danken aan plaatselijke diskoos die zo'n beetje alle ruiten er uit hebben gegooid. Een paar keer is het flink matten geweest-helm en knuppel maar weer uit de kast geplukt- en iedere keer zijn de diskoos verdreven. De smeris stond erbij en keek toe en wist een van de krakers te ver-

tellen: "als je er eentje dood slaat zullen we je helaas mee moeten nemen." Ondanks de Poort 11-achtige toestanden staat de buurt over het algemeen sympatiek t.o.v. de krakersters en dat is natuurlijk een geweldige opsteker. Het pand is nu van onder tot boven gebarricadeerd en dat zal voorlopig nog wel zo blijven. De laatste dagen is het gelukkig rusig gebleven. De diskoos zullen wel in de gaten hebben dat dit andere koek is als het jongerencentrum wat zeek al een paar jaar schijnen te terroriseren. Voor de krakersters is een ding in ieder geval duidelijk: **WE BLIJVEN EN SLAAN TERUG ALS HET MOET !**

Groeten uit grimmig Voorschoten.

ZUTPHEN: LAARSTRAAT HERKRAAKT

Op 23 mei zijn beide panden aan de Laarstraat 38a t/m 40 herkraakt door 21 mensen. 24 mei, 8 uur de bekendmaking, geen wouten, geen huurder van beneden (Wichink-Kruit), dus begonnen te barrikaderen.

Pas om 10 uur kwam WK aankakken en zei dat ie 't als opslagplaats had gehuurd, zeker voor de metadon flesjes, kromme lepels en andere troep. Rond half 1 kwamen de wouten en constateerden leegstand, dus nokte ook weer af.

Van WK hebben we verder geen last meer gehad, ook niet van Arentsen de eigenaar.

We zitten er nog en zijn bezig de sociale puinhopen te verweideren, en knappen op. We houden rekening met een kort geding, effe afwachten. We gaan in ieder geval door.

Groetjes nieuwe bewoners Laarstraat

...s. over Cop 1½, art. 111 is voor het laatst gehanterd in 1946??!!
Wij vallen onder categorie 3 = max. straf van een jaar of f5000,-

WAGENINGEN: ONTRUIMING DELPAD

31 mei/1 juni groot feest in het kraakpand Delpad te Wageningen. Op 1 juni wordt het pand ontruimd t.b.v. sociale woningbouw? Grof politiegeweld; een overspannen smeris (of zou 't gewoon een smeerlap zijn?) slaat mensen met een portofoon! Er wordt geschopt en een meisje wordt in 'r gezicht geslagen - gebroken neus + hoofd wond. 15 mensen zijn dakloos geworden en ruimte voor bands e.d. is verloren gegaan. Bovendien wordt nu een ander pand in Wageningen bedreigt en wel 'Pudok', scheisse!

wintex cimex voorgeleiding

Maandag 9 maart 1987 is naar aanleiding van Wintex-Cimex door twintig vredes-activisten een kamer in het stadhuis van Amsterdam bezet. Deze kamer werd bezet als protest tegen de geheime Navo-oefening gehouden van 7 tot en met 17 maart, en om het bestaan van deze oefening op ruime schaal bekend te maken. In deze papieren-oefening, die zich geheel en al afspeelt in bunkers, worden zowel militaire als civiele procedures in tijden van crisis getoetst. Als protest tegen deze oefening werd de kamer van de ambtenaar belast met de rampenbestrijding symbolisch één uur bezet gehouden. Althans dat was de bedoeling, maar binnen twintig minuten werd iedereen, zowel binnen als buiten de kamer, gearresteerd op verdenking van binnendringen en lokaalvredebreuk en vervolgens twee of drie dagen vastgehouden. Daarbij werden bovendien ook nog vier journalisten gearresteerd, die enkele uren later vrij kwamen. Hoe onzinnig die arrestatie was blijkt onder andere uit een bandopname van radio-STAD over wat er gebeurd is en waarmee in feite alle aanklachten en verklaringen van oa. agenten onderuitgehaald kunnen worden. Blijkbaar waren er dus nog andere redenen om ons te arresteren, zoals registratie van onze namen, het over het algemeen harder optreden tegen (vredes-) activisten, zodat we het nog niet eens zouden doen of de angst dat wij in die kamer dingen zouden vinden die we niet mogen zien. Navrant detail is daarbij dat de oefening Wintex-Cimex procedures als "hoe te handelen ten tijde van akties door vredesactivisten" toetst. Op donderdag 11 juni 1987 wordt de aanklacht tegen ons voorgelegd aan de politierechter te Amsterdam. Om dit spektakel wat op te vrolijken zal de bandopname aanwezig zijn. Bovendien zullen er enkele getuigen en getuigen-deskundigen, zoals een oud-deelnemer aan de oefening, verklaringen afleggen wat Wintex-Cimex voor een oefening is en wat het belang is van het in de openbaarheid brengen van dergelijke oefeningen.

GROETJES VAN DE AANGEKLAGDEN
(meer nieuws volgt)

REFORGER

In de maand september staat de NAVO-oefening REFORGER weer op de militaire agenda. REFORGER staat voor 'Return of FORces to GERmany' en is de vrijwel jaarlijks terugkerende grootscheepse oefening zo snel mogelijk in Duitsland gevechtsklaar te zijn. De oefening van dit jaar zal omvangrijker zijn dan ooit te voren. Een belangrijk deel ervan zal zich afspelen op nederlands grondgebied.

Een groep mensen, het Reforger-overleg, is al een poos bezig informatie te vergaren, hetgeen o. m. zal uitmonden in een Reforger-brochure. Het Reforger-overleg is een gekombineerd initiatief van o. a. het landelijk sekretariaat basisgroepen, de actiegroep 'Is het oorlog op het IJ?', het Euregio-overleg, PSP, Bonk, Amok, Amok-noord, vredeswinkels en diverse plaatselijke aktie- en vredesgroepen.

We willen graag een groot aantal groepen en individuen mobiliseren in de maand september, her en der in het land, zodat op allerlei mogelijke manieren en op alle mogelijke plekken duidelijk gemaakt kan worden wat voor spel de NAVO en Nederland met hun oefeningen spelen. Het Reforger-overleg zal deze akties gaan koördineren.

Om de akties en het uitbrengen van de brochure financieel op te kunnen vangen, doen we een beroep op jullie om een geldelijke bijdrage.

giro 2612811 t. n. v. Reforger-overleg
Esdoornstraat 14 3551 AJ Utrecht

Groetjes v. h. Reforgeroverleg

BEWEGING WEIGERING DEFEN- SIEBELASTING

De BWD roept de inwoners van Den Haag op zich als gewetensbezwaarde inzake defensiebelasting bij het GEB aan te melden. Ingevolge een tussen de gemeente, het GEB en de BWD getroffen regeling draagt het GEB vervolgens een maal per jaar over elke maandnota van een gewetensbezwaarde f5,72 af aan een onlangs ingesteld gemeentelijk vredesfonds. De gelden uit dit fonds worden -in overleg met de haagse BWD- besteed aan vredesprojekten, bv aan vredesonderwijs op basischolen. De afgelopen jaren hebben leden van de BWD een bedrag van f5,72 aan BTW op hun maandelijks energierekening ingehouden en dit gestort in het landelijke BWD vredes-

fonds.. Zij deden dit, omdat ze menen dat het mede met die BTW mogelijk wordt gemaakt in westeuropa 572 nieuwe raketten te plaatsen, waarvan 48 in woensdrecht.

Met deze nieuwe regeling komt het gemeente bestuur de gewetensbezwaarden tegemoet. Bovendien kan iedere andere klant van het GEB die zich als gewetensbezwaarde aanmeldt, van de regeling gebruik maken. Eind 1987 zal de gemeente de regeling evalueren en bezien op welke wijze en voor welke termijn deze kan worden voortgezet.

Voor nadere informatie:
BWD afdeling Den Haag
Maaswijkstraat 136, 2586 CH
Den Haag
070-544618
postgiro 2418048, tnv. F. Spits,
Den Haag o.v.v. BWD

reactie

Beste mensen,

Dit is een reactie op het artikel 'Een strategie' in de Zwarte 79 van 26 mei '87, van Autonomo Groetjes die z'n taboe heeft gebroken bij het wentelen om drie punten. Pak het artikel er even bij, hij of zij schrijft: "Politieke partijen binnen de parlementaire democratie zijn in staat om het falen hiervan van binnen uit aan de kaak te stellen. Hun aanvallen kunnen het hele bestel verzwakken en daardoor onze strijd versterken".

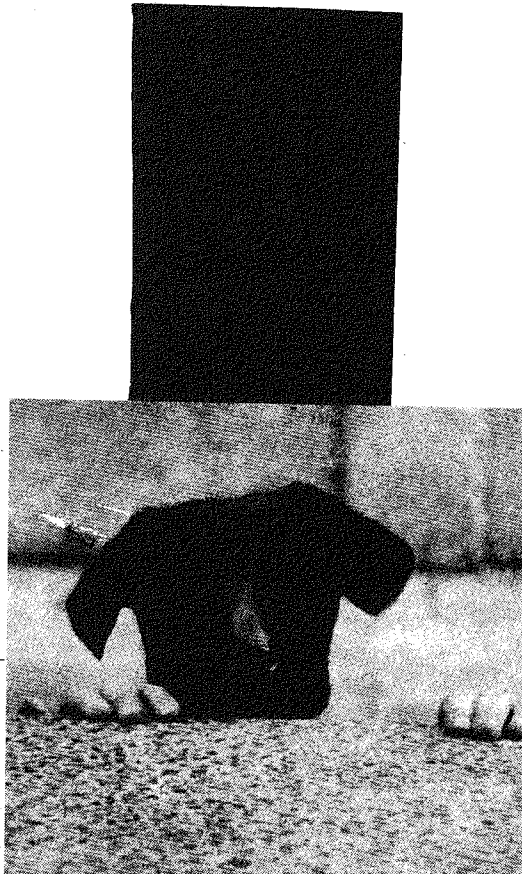
In staat zijn tot- maar waar de wil ontbreekt heeft 'in staat zijn tot' geen zin. Vervolgens staat er in dat artikel "Daarom is het raadzaam om goede contacten te leggen met de linkervleugels van de PSP, PPR en CPN". Dit lijkt mij nu zinloos nu ook de PSP, als laatste van de drie, het NATO-lidmaatschap in haar halve vaandel heeft, of het halve NATO-lidmaatschap in haar hele vaandel. Dát is nog niet helemaal duidelijk. Bij punt twee schrijft hij of zij: "Ook door demonstraties en burgerlijk ongehoorzaam zijn kan er een permanente druk op het systeem worden uitgeoefend. Alleen moeten we ook hier een lange weg bewandelen om te bereiken dat demo's en burgerlijk ongehoorzaam zijn niet een item zaak blijft maar wordt geplaatst in een groter kader om dit systeem weg te krijgen". Oef!

Een kader om een systeem weg te krijgen in plaats van blijvende items, je begrijpt direct wat hier bedoeld wordt: namelijk NIETS. Over radicale acties schrijft zij (of hij) bij punt 3: "Deze moeten erop gericht zijn om aan het systeem steeds weer gevoelige klappen uit te delen. De enige limiet die we moeten stellen aan ons zelf is dat de acties bij de achterban begrijpbaar moeten zijn". Nog afgezien van het feit

Tot slot nog één citaat: "Vervolgens moeten we proberen de latent revolutionaire ideeën van mensen in de PSP, PPR, CPN, vakbonden, buitenparlementaire beweging, IKON, VPRO, etc. zien te mobiliseren".

Ik vind bij deze partijen, organisaties en omroepen alleen maar roodgroene zweefzucht en modieus gekwek.

Henry (Autonome kip zonder kop).

met gegevens, of zelfs verraad als belang, in handelen maar meer nog in gedachten, hoe meer wij de kracht van de beweging, de autonomie van de persoonlijke daad verloochenen. Zo ontstaan de domste geweldsexplosies als na Athene op het Leidse Plein. Terwijl en juist doordat wij elkaar in confrontatie-schelden en slaan kan goed zijn-blijven vinden, leren wij elkaar kennen en leren wij onszelf kennen. In vallen en opstaan leren wij weerstand tegen bedreigende dan wel bedrieglijke verleidingen opbouwen. Steeds ook blijken wie het hardst verraad willen aanpakken, zichzelf niet erg in de hand te kunnen houden. Men kan ook een goed verrader zijn (?).

Voor iedereen bestaat wel een graad van intimidatie dan wel een verkeerd inschatten van vertrouwen, dat iemand zegt wat hij weet. Juist wie hierin het sterkst staat, en dus ook veel kan weten, zal als hij doorslaat het grootste gevaar voor anderen op leveren. Iedereen die zich bezig houdt met zaken die dit gevaar kunnen betekenen moet zichzelf (mogelijk ooit) als verrader beschouwen. Hij moet weten hoe nieuwsgierig hij is, en kunnen overzien wat hij niet hoeft te weten voor zijn functioneren in de beweging-of welke beweging ook. Wat je ook leert weten, bedenk dat je ooit iets met deze geheimen moet aanvangen. Als de tijd rijp is moet je verraden of je wil of niet. Ofwel uit handen geven d.m.v. een actie-welke ook verraadt wat je kan weten-zodat je vanaf dat moment moet zorgen dat je weet aan wie je het verraadt, vriend of vijand, rein of verdraaid. Anders wordt deze kennis een stuwmeer en te zwaar achter de dam, zodat je niet de gevaren ziet die je dan veroorzaakt. Om binnen proporties met jouw verraad niet elkaar in gevaar te brengen, moet je uitvinden op welke wijze je jouw dementie kan vinden. Dat jedus weet hoe je op het juiste moment enkel kan weten wat van belang is voor jouw verweer tegen de verleidingen. Daarom is het ook weer zo belangrijk in het oog te houden wat nodig is voor jouw aktiebereidheid, en zonder veel te denken naar gevoelswaarden te handelen. Zolang je aktie een levenskunst blijft, is dit mogelijk. Alles draait om stijl, kleine kraai, Amsterdam.

**VERRAAD
NO. 17 ?!\$%**

**"wij zullen dansen in de
schedel van de verrader"**

Het is een hellend vlak het Verraad voorbarig en vooringenomen te willen uitschakelen. Geen nieuwe mensen kunnen aansluiting zoeken en alle beweging zal uiteen rijten. De energie van hun bereidwilligheid zal zich op akties richten die in de beweging stukslaan. Hoe meer de verraders worden heengewezen, en men elkaar niet helpt in de situaties van doorslaan, onhandig omgaan

dat het geen nederlands is. Achterban, de mensen in het land, op de werkvloer of in het veld. Het eerste is afkomstig van het CNV, het tweede van Wiegel, het derde van de FNV en de laatste van de PPR.

Wie wauwelt over achterban ziet zichzelf blijkbaar als voorhoede? Avantgarde wellicht? Wie is er hier het meest te beklagen, een achterban met zo'n voorhoede of omgekeerd? Groetjes schrijft verder: "De politieke partijen moeten zich niet distancieren van buitenparlementaire akties en radicale akties. En omgekeerd ook niet".

Nee, dat moeten ze niet doen, dat doen jullie. Als het allemaal niet zo onnozel was kon je er nog om lachen. En omgekeerd.

I N V A L N A I N V A L

Op 30 mei dus, vond het breed aangekondigde werkkongres in WG-komplex in Amsterdam plaats, met als titel 'Uitval na inval'. Aanleiding was, zoals iedereen het in de kongreskrant heeft kunnen lezen, de inval van de smeris bij de knipselkrant en bij bluf! Het zou een werkkongres worden over de media, die in het kielzog van de beweging aan dezelfde soort repressie zou bloot gesteld zijn als de beweging zelf. En als laatste repressie-hoogstandje gold dan wel de re-aktivering van art. 140 WvS., zoals die werd toegepast op mensen uit de beweging in Nijmegen als op de medewerker van de knipselkrant. Ter onderstreping van het feit, dat het een media-kongres moest worden, werden de voorbereidingen getroffen door mensen uit de verschillende autonome media-hoeken van Nederland. De oproep aan de advocatuur gold in eerste instantie hun eigen verdedigingstrategie.

En zie daar! Wat de kongreskrant nog zo zorgvuldig trachte te verhullen, leggen de berichten over en de ervaringen van kongresgangersters keurig bloot: de samenkost in Amsterdam ontardde in een kongres over 'repressie'. De media dienden slechts als voorbeeld: repressie van overheidswege op de autonome media als voorbeeld voor de overheidsrepressie op ons, mensen uit de beweging. * Slim, heel slim, deze wending in de probleemstelling. -Want zonder het met zoveel woorden en expliciet te hoeven zeggen werd hierbij wél even gesuggereerd, dat de media exemplaries zijn voor de beweging. Is het werkelijk dan zó, dat de beweging slechts een media-beweging is? -Hierop voortbouwend wordt de vraag van de functie van de autonome media voor/binnen de beweging even gauw van tafel geveegd. En dát, terwijl toch héél duidelijk als eerste thema de verhouding media en beweging op de kongresagenda stond, met vragen als: "de autonome media een doorgeefluik?" en "Een eigen stelling binnen de beweging?".

Misschien had er een andere vraag op tafel moeten liggen. Welke repressie voeren de media op de beweging uit? -Want hierop leek het wel, toen bij de opening van het kongres zelf onderhands een info-pakket verdeeld werd voor een mediadiskussie 1 week ná het kongres. Niet voor iedereen toegankelijk en vooral bedoeld voor 'aandeelhouders', om de plaats van het blad in het medialandschap te bepalen en te verbeteren. Van 'beweging' was hier nauwelijks meer sprake.

-Het punt "openbaarheid" was zeker van meet af aan een dilemma voor de organisatie van het kongres. Geen wonder dus, dat ook de themastelling en diskussie-inhoud hieronder heeft geleden. Noodzakelijk was dit niet, maar het zou een hogere mate van abstaktie hebben vereist; iets wat nogal gevoelig ligt binnen de beweging: en blijkbaar ook binnen de autonome media. Bekend was het werkkongres tóch al; zeker toen het NRC er aan de vooravond al melding van maakte. Maar ook zonder dat, zou het beduchte repressieapparaat er kennis van hebben gekregen. Het geuite vermoeden, dat "de politie door het zorgvuldige zwijgen niet op de hoogte is kunnen komen van bijna alle akties van pakweg de laatste 5 jaar" is natuurlijk volslagen onzin en typeert slechts één van de op het kongres zorgvuldig verzwegen functies van de autonome media, waarvan de beweging helemaal niet gediend is. Roddel en sensatie hebben meer dan alleen een economiese waarde voor de burgerlijke pers. Hoe ligt dit bij de autonome media? -Daar waar op het kongres nog marginaal over de functie van de media gesproken had moeten worden en waar voornamelijk de invulling bestond uit de vruchteloze fusie-perikelen boven water halen, hadden algemenere vragenstellingen de voorrang moeten hebben, als: autonome media ván, vóór of in het verzet? Betaat er zo iets als een onuitsproken code voor de autonome media?

U I T V A L

Inderdaad van een uitval kon worden gesproken, waar het om de advocatuur ging. De zorg voor arrestanten uit de beweging zal aanmerkelijk worden verbeterd. De ons, mensen uit de beweging op het lijf geschreven sociale advocatuur, die blijkbaar "hun democraties stelsel overbelast" zal een uitbreiding ervaren door een politieke advocatuur: niet langer meer een toevlucht voor slachtoffers uit de beweging, maar een aktief deel van de beweging. Ook de rechtszaal kent haar straatafereeltjes, zoals de scheidende Amsterdamse Asscher het heeft moeten ervaren. Ieder advokatenkollektief moet uiteindelijk een croissanterie worden! Arrestantengroepen in het hele land gaan een permanenter karakter krijgen en een stuk juridies en sociaal voorwerk doen. Want als er iets duidelijk geworden is op het media-werkkongres, dan is het wel, dat er zat haarden voor verzet zijn: de media kunnen, zoals gebleken is, een verbindend lid zijn.

AUTONOMEN AAN HET WOORD

Buiten radikaal actie voeren bestaat er volgens mij ook een radikale manier van leven.

Dit houdt in om zo te leven als eigenlijk je ideaal beeld is of in ieder geval daar naar te streven. Maar wat houdt dat ideaal beeld dan in? Ik denk dat dat niet eksakt te vertellen is maar dat dit het dichtste nabij komt met de manier waarop indianen leven of leefden. Iedereen heeft zijn plaats in een samenleving en voelt zich daarin ook in zijn waarde, ook is er een groot evenwicht met de natuur. Er bestaat dus geen uitbuiting, onderdrukking, winstbejag of zinloze maatschappelijke en wetenschappelijke vernieuwingen. Radikale manier van leven.

1. Een zo groot mogelijke onafhankelijkheid kreëren van dit systeem.

2. Proberen mensen om je heen en de natuur in hun waarde te laten.

3. Het systeem wat jou en andere mensen het op je eigen manier leven onmogelijk maakt overal aan te vallen.

1. Onafhankelijk worden

Dit kun je op vele manieren doen. Enkele voorbeelden waar dit al gelukt is, zijn eigen radios, eigen blaadjes, kroegen, drukkerijen, werkplaatsen enz. Wel belangrijk is dat je je dan niet weer laat inpassen binnen het systeem, maar bezig blijft onafhankelijk te zijn en niet op allerlei regeltjes van hun in te gaan en elkaar blijft ondersteunen.

Het grote probleem is hier op het moment dat je konsessies moet doen aan het systeem om als bedrijfje of pand te overleven. Toch is het belangrijk dat je zo veel mogelijk je ideeën laat overleven en niet de materiële zaken. Natuurlijk zijn er nog veel andere gebieden waar je onafhankelijk kunt worden. Een van die gebieden die mij zeer aanspreekt is voedsel, dit is toch samen met een dak boven je hoofd wel de belangrijkste basis behoefte.

Terwijl een groot deel van de wereld honger lijdt neemt een kleine groep het er goed van en produceert zoveel voedsel dat een groot deel weer doorgedraaid wordt; ondertussen wordt het land uitgeput en het milieu verpest en ook de derde wereld landen leeggeroofd. Maar er bestaan alternatieven; er bestaat al een vrij uitgebreide vorm van biologische landbouw, die produceert naar behoefte en land en natuur in evenwicht laat. Hoe komt het dat ook in eigen kringen veel mensen nog geen biologische

produkten eten? (ook ik zelf ben daar niet konsekvent in) Is dit soms te soft; voor mij hebben deze dingen net zo goed met radikaliteit te maken dan een heftige aksie. En waarom gaan veel mensen bij de supermarkt boodschappen doen terwijl dit soort winkels juist een uiting zijn van onze kapitalistische maatschappij. Dit kan ook anders, je kunt ook bij kleine winkels kopen.

Maar je kunt ook voedselcoöperaties oprichten. Dit is in Nijmegen enkele jaren gebeurd. Het houdt ongeveer in, dat je met 50 mensen samen een winkel hebt voor die 50 mensen; je koopt dus gezamenlijk voedsel in (biologies) bij boeren of werkplaatsjes die je zelf ziet zitten en iedereen staat bijvoorbeeld een halve dag in de maand in de winkel. Zodoende hoeven biologische produkten niet veel meer te kosten dan gewone en kun je dus niet zeggen dat het niet te betalen is. Dit is een voorbeeld wat betreft voedsel, maar er zijn natuurlijk nog veel meer vlakken waar in je radikaler kunt leven.

2. Mensen in hun waarde laten. Dit is misschien wel het moeilijkste omdat we door deze maatschappij en onze opvoeding toch behoorlijk verpest zijn. Onder mensen in hun waarde laten bedoel ik man vrouw verhoudingen, macht maar ook hoe ga je met mensen om die doorslaan,

en waarom worden mensen in Borssele voor muslibol uitgescholden. Over dit soort dingen zou veel meer gepraat moeten worden, maar wel samen en door te luisteren en niet door alleen maar te verwijten. Ook moet het niet zo zijn dat dit soort diskussies alle aksies lamleggen. Ik wil hier niet al te veel over uitwiden

omdat deze problemen meestal met persoonlijke dingen te maken hebben en dat je er weinig algemene dingen over kunt zeggen. Het gaat er vooral om of je aksepteert dat iedereen zo zijn eigen mening heeft zonder elkaar meteen te verketteren.

3. Akties

En natuurlijk moet je dit systeem aanvallen. Voor mij is het belangrijk om bewust te worden dat dingen niet los staan van elkaar en dit ook andere mensen duidelijk te maken. Voor mij heeft de NAVO, kerncentrales, dierproeven, spekulatie enz alles met elkaar te maken, het zijn uitvindingen van een kapitalisties systeem waarin niet het bestaan van het individu belangrijk is maar het voortbestaan van het systeem. Het is dan ook belangrijk dat je het op alle mogelijke manieren blijft aanvallen en je niet laat vernauwen tot één onderwerp; natuurlijk ben je zelf maar met een paar dingen tegelijk actief bezig, maar je moet wel al die andere aksiegroepen blijven ondersteunen en waar dat mogelijk is samen werken. Ook mogen van mij alle middelen gebruikt worden als dit maar een weloverwogen keus is van diegene die de aksie uitvoeren. Als aksies uit een soort levensbelang door mensen gedaan worden mag je je daar nooit van afwenden.

Ik vind dat je met deze 3 punten bezig moet zijn en dat je dan om het maar eens te zeggen met een revolutionaire strijd bezig bent. Dit staat los van of je gelooft in een revolutie. Het gaat er niet om om taktieken te voeren naar een bepaald doel maar om voor je eigen gevoel revolutionair bezig te zijn zonder resultaten te verwachten.

RAF: FRATSEN & BLUNDERS

Buro Jansen & Jansens heeft het boek 'Der Baader Meinhof Komplex' van Stefan Aust uitgeplozen. Het buro, de onbetrouwbaarheid van Stefan op de koop toe genomen, stuitte op schokkende feiten, ont-hutsende details en door de RAF gemaakte fouten die je zelf nooit zou mogen maken!

De infiltrant-agent provocateur
Al in 1967 slaagt Peter Urbach erin de toenmalige scene te infil-treren. Hij is een uit de DDR af-komstige arbeider die naar zijn zeggen om gepleegde diefstallen en ruzies bij de S-bahn ontsla-gen is. In zijn proces tegen zijn voormalige werkgever wil hij zich laten verdedigen door de advocaat Horst Mahler. Een 'echte arbeider', dat vond men destijds wel reuze interessant. Hij handelde in allerlei drugs, maar ook in mu-nitie en wapens. Hij raakte be-vriend met kopstukken van de Kommune 1 (Langhans, Fritz Teu-fel en Dieter Kunzelmann). Door zijn toedoen lekte plannen uit, maar ook kwam hij op de 'juiste' momenten met wapentuig aanzet-ten. Zo komt hij bij de anti-Springer-demo op 11-4-'68 (te-gen de hede rond de bij het sjah-bezoek doodgeschoten student Benno Ohnesorg) bij een in prin-cipe geweldloze blokkade met een kratje mollies aanzetten. (blz.67 e.v.) Al vanaf het allereerste begin bericht hij de geheime dienst over pogingen tot wapen-transporten. Lang voordat de RAF bestond wist het Berliner Landes-ambt dus al wat er aan zat te komen. Daarop inspeland zette Urbach een val op. Hij zegt dat hij op een kerkhof een kist on-geschonden wapens uit WO2 heeft gevonden. O.a. Baader en Mahler trappen er in en gaan 2 nachten mee om de wapens op te graven. Ze vinden nix en op de terugweg komen ze in een 'verkeerskontrole' terecht. Baader heeft valse papieren omdat hij gezocht wordt wegens zijn bevrijding uit de gevangenis. De naam en het adres die op het Ausweiss staan kent hij uit zijn hoofd, maar hoe-veel kinderen hij heeft weet hij niet. Hij wordt meegenomen maar weigert zijn naam te zeggen. De volgende ochtend maakt Horst Mahler als advocaat een knaller van een fout door op te bellen naar het politieburo, om zijn cliënt Andreas Baader te spre-ken te krijgen die toch vannacht is opgepakt. De politie reageert lakoniek met: "Als u ons kunt bevestigen dat degene die van-morgen opgepakt is Andreas Baa-der is, dan zijn wij u zeer er-kentelijk." Mahler probeert zich te corrigeren, maar het is al te laat. (blz.92 e.v.) Peter Urbach wordt nu wel verdacht, maar het contact wordt nog niet verbroken.

Opsporingsmethodes, vooral trucjes Handschrift. Door het handschrift op kladpapiertjes en bonnetjes, gevonden in een ontdekte konspi-ratieve wohnung met elkaar te vergelijken, kwam men tot de konklusie dat Enslinn de kassière was voor de uitgave van gesto-len bankroofgeld.

Sleutels. Astrid Proll heeft bij haar arrestatie sleutels in haar handtas. Er wordt een cirkel van 500 meter rond de plek van haar arrestatie getrokken en 3 dagen lang worden 3 sleutels in 2167 verschillende deuren gestoken zonder dat mensen het merken. De 3e dag is het raak: de woning wordt gevonden.

Afluisteren van cellen. De cellen in Stammheim konden systematies worden afgeluisterd, ook de cel-len waar de gevangenen bezoek kregen van hun advocaten. Zon-der dat de Präsident van de Verfassungsschutz er van wist, werden er op 1,2 en 3 maart '75 afluistermikrofoons geïnstalleerd en op 1 mei nog meer. Gesprek-ken zouden op de band worden opgenomen en als ze niet inte-ressant waren meteen weer afge-veegd.

Handschrift 2. Handschrift van in de gevangenis ingevulde bezoek-ersbriefjes werden zorgvuldig bewaard en vergeleken met el-ders gevonden handschriften.

Fratsen van RAFfers.

Truc om nieuw geld (van bank-roof) oud te laten lijken als er propjes van frutselen teveel werk is: gewoon op de grond leggen en er een paar dagen overheen lopen (en niet te lang, want dan moet je weer met plak-band gaan friemelen).

Serienummers. Om een serienum-mer op een pistool echt weg te krijgen: nieuwe nummers erin slaan, die uitfrasen, nog een keer nummers erin slaan en nogmaals uitfrasen. Veel werk. (blz.415 e.v.)

Auto's stelen. Een methode die ook bij opsporingsambtenaren veel bewondering oogst. Wel be-werkelijk. Op een parkeerplaats in een woonbuurt zoek je een geschikte auto uit, een niet te oude, middenklasse-auto. Je volgt de bestuurder tot aan de voordeur. Een paar dagen later kom je met een professioneel uitzient pasje van een enquete-buro aan de deur en noteert op die manier een rij gegevens van de onschuldige bestuurder. Met die gegevens maak je een nieuw rijbewijs en autopapieren en vervolgens ga je op zoek naar precies zo'n auto en die jat je dan. Als op die auto de num-

merplaten van die andere auto zitten, rijden er ineens 2 iden-tieke auto's rond. Voordeel is dat als je in zo'n auto aange-houden wordt, deze nooit als gestolen gesignaleerd staat. Later werd de methode iets vereenvoudigd, door gegevens van de scanner over te nemen en die te gebruiken en door het gebruik van huurauto's die omgebouwd werden.

Bommen leggen. De eerste bom-men werden in Frankfurt in grote warenhuizen gelegd. Waar-schijnlijk omdat ze verraden zijn door mensen bij wie ze onderge-doken zijn, werden Baader en Enslinn opgepakt. In de Auto die ze gebruikt hadden vond de politie restjes plakband, onder-delen van een klok en een schroefje, exakt zo een als in de bom gevonden was. Erg slor-dig wel.

Meesmokkelen Na het einde van het proces (mei '77) vond er op de 7e verdieping van Stammheim een verbouwing plaats, opdat er meer gevang-enen van de RAF gehuisvest konden worden. Zonder dat men dat hogerop wist, werd deze verbouwing uitgevoerd door andere gevangenen. In hun ge-meenschappelijke ruimte, waar ze ook tijdens de verbouwing elke dag een paar uur verble-ven, werd een muur afgebro-ken. Het puin bleef wekenlang liggen, omdat er onderdelen voor de wederopbouw gebruikt werden. De bouwmaterialen die van buiten de gevangenis kwa-men (denk aan zakken stuc of zakken zand) werden niet gekon-troleerd, gereedschappen niet geteld. Trek hieruit zelf uw konklusies en neem daarbij de tijd dat dit gebeurde in ogen-schouw... (blz.438)

Siemens Telemat. Tijdens deze verbouwing werd het bewakings-systeem uitgebreid. Er kwamen meer kamera's waardoor nu al-le gangen tussen de cellen be-obachtet konden worden. De ka-mera's waren verbonden met 2 monitor-units, 2 verschillende mensen hielden het dus in de gaten. Bij 'n beweging in de gang voor de cellen gaf het systeem automaties alarm: er ging een belletje en er lichtte een lichtje op. Maar ook deze systemen falen. Het alarm ging bijv. niet af als je in slow-motion-tempo (10 meter per min.) bewoog of als je heel dichtbij de muur bleef. En Theoreties gezien kun je dat effect nog versterken door het beeld van de monitoren onscherper te zet-ten, omdat je dan de fasen 'verlangsamt'.

Tot zover buro Jansen & Jansens

Op 10 oktober 1984 staat in de Volkskrant de volgende advertentie: "Werkende passagiers gevraagd voor reis op vrachtschip (4800 ton) van Middellandse Zee naar Antillen en USA. Mondelinge informatie na telefonisch contact". Het gaat om de St. Cerque, een relatief klein schip. Nieuwsgierig geworden pakken we de telefoon. De nieuwsgierigheid slaat om in achterdocht als blijkt dat het om een enkele reis gaat en de echte bestemming pas verteld wordt na het vertrek uit Rotterdam. Voor haar komst naar Rotterdam deed de St. Cerque Marseille, Lissabon en Antwerpen aan. Havens in landen met een erkende status van wapenexporteur. Aan de Rotterdamse havenautoriteiten wordt als lading basaltkeien opgegeven. Na twee dagen in de Merwehaven te hebben gelegen vertrekt de St. Cerque met onbekende bestemming. Of het schip echt met basaltkeien richting Midden Amerika is vertrokken of dat er ook nog een andere lading was, weten we nog steeds niet. Maar stel, er zijn wapens aan boord. Wat dan? De Verenigde Staten kunnen met al dan niet illegale fondsen wapens hebben gekocht voor de Contra's in Nicaragua. Dat kan. Of zijn het Oosteuropese wapens voor het verzet in El Salvador? Dat kan ook. Het maakt nogal wat verschil met wie je problemen krijgt na eventuele bekendmaking van de (illegale) wapentransporten: de Contra's of de verzetsbeweging in El Salvador. De eersten zijn tegenstanders, de laatsten zijn politieke vrienden.

nog twee voorbeelden

Het verhaal over de St. Cerque schetst in een notendop het probleem van de Rotterdamse haven: er gebeurt zoveel dat niemand een overzicht heeft. En met de kennis die er is, is niet zonder meer iets te doen: je hebt ook nog je eigen politieke voorkeuren. Dat geldt voor ons, maar bijvoorbeeld ook voor het Rotterdams Havenbedrijf: handelsstromen en producenten komen makkelijker naar de Rijnmond wanneer ze zich ongestoord weten. Toezicht belemmert de economische activiteit. Dus kiest het Havenbedrijf altijd voor zo weinig mogelijk toezicht en verzet zich bijvoorbeeld tegen een boycot van Zuid Afrika.

Regelmatig komen vlooteskaders naar Rotterdam. De Parkkade lijkt dan een paar dagen een marinebasis. Soms ligt het marine-grijs drie rijen dik voor de kade. Het publiek dromt samen om tijdens de traditionele open-dag aan boord van de oorlogsschepen te gaan. Amerikaanse schepen die tot die eskaders behoren houden ook oefeningen voor de kust van Nicaragua en voeren daar de politieke spanning op (binnen het Amerikaanse regeringsapparaat is steevast een stroming die pleit voor een militaire interventie in Midden Amerika). Of, wat ook regelmatig gebeurt, de marineschepen liggen met kernwapens aan boord (die tot hun standaardbewapening behoren) in het door de gemeenteraad 'kernwapen-vrij' verklaarde Rotterdam.

"Ze moeten al het geld dat ze aan wapens uitgeven gebruiken om de honger in de wereld te bestrijden". Een veelgehoorde uitlating...en een logische, want zelfs een klein deel van al het geld dat naar wapens gaat is voldoende om de honger uit te bannen. Maar die honger ontstaat natuurlijk niet alleen doordat het geld verkeerd (aan wapens) wordt uitgegeven. Honger en armoede verbreiden zich ook wanneer in Rotterdam gevestigde ondernemingen voedselgewassen uit Derde Wereldlanden laten aanvoeren om te verwerken tot veevoer voor de bio-industrie. Of als Unilever in haar Rotterdamse hoofdkantoor (aan het Museumplein) besluit nieuwe grondstoffenvoorraden en afzetmarkten te exploiteren (bijvoorbeeld in Zuid Amerika), een voedselindustrie opbouwt en beslag legt op grote stukken land (voor de 'grondstoffen'). Zodat de oorspronkelijke, eigen voedselproductie ineens stort. Ook daar (in de Derde Wereld) worden mensen afhankelijk van de 'dure', bewerkte en verpakte Unilever-levensmiddelen. Het land waarop ze de grondstoffen verbouwen leren ze op Westerse wijze kapot te maken met onkruidverdelgers en insectendoders die in Nederland al lang niet meer gebruikt mogen worden, maar nog wel geproduceert (en geëxporteerd naar de Derde Wereld). Bij die productie (onder andere in de regio Rotterdam) komen zwaar giftige afvalstoffen in het milieu terecht.

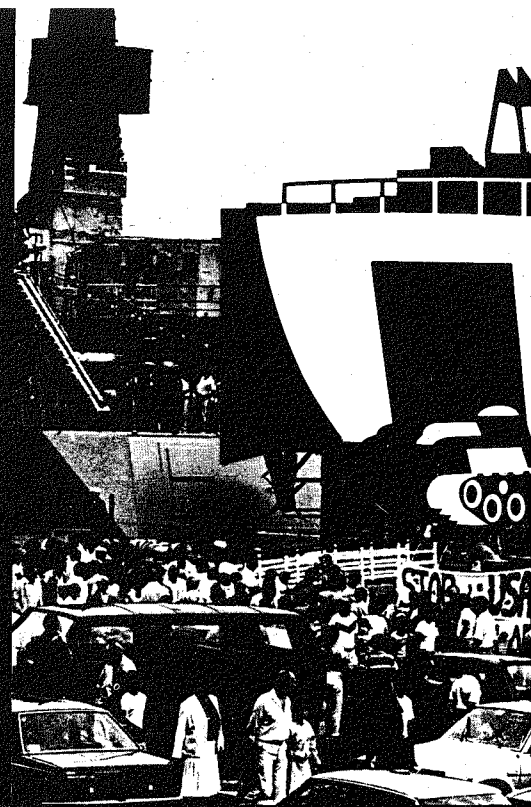
mensenwerk

Wat leren bovenstaande voorbeelden ons? "Dat alles met alles te maken heeft...", is een antwoord. Maar 'alles' is zo groot. De hele wereld is tegenwoordig 'alles'. De televisie brengt de hongerbuikjes live op de buis of we zien Hugo van Rhijn verslag doen van een oorlog terwijl door granaatslagen de modder rond zijn oren spat. Maar die hongerbuikjes zijn geen natuurverschijnsel. Integendeel, het is mensenwerk. Mensen kiezen voor investeringen in de wapenindustrie of in de voedselvoorziening van bijvoorbeeld Mozambique. Waarom vaker voor de wapenindustrie gekozen wordt is in de samenleving die we nu hebben logisch: wapens leveren meer macht en geld. En met macht en geld heb je meer te vertellen dan zonder.

De wereld lijkt kleiner geworden. De problemen grootschaliger. Veel van de actuele problemen houden niet op bij landsgrenzen of de grenzen van continenten. Dat geldt heel uitdrukkelijk bij problemen rond oorlog en vrede; bij de afhankelijkheid en onderworpenheid van de Derde Wereld aan de Westerse Wereld; bij milieuproblemen en bij economische ontwikkelingen. Daardoor lijken die problemen ongreepbaar, onhandelbaar geworden. De (politieke) verantwoordelijkheid wordt ook steeds makkelijker bij hogere, al dan niet internationale, organen gelegd. En toch wordt bijna iedereen vrijwel dagelijks op een of andere manier geconfronteerd met het ontstaan of instandhouden van deze problemen. Dat geldt zeker voor het Rijnmondgebied, één van de belangrijkste centra van handel en industrie in West Europa. Hier kruisen goederenstromen uit de hele wereld elkaar: veevoeder uit de Derde Wereldlanden (!), steenkool uit Zuid Afrika, materialen voor NAVO-legers, pesticiden naar Derde Wereldlanden, wapens naar Indonesië en Zuid Afrika enzovoort, enzovoort.

strijd zonder grenzen

De problemen mogen dan uiteindelijk grootschalig zijn, ze worden toch gevormd door talloze kleinere (deel)problemen en activiteiten. In het streven naar oplossingen en verbeteringen is die versnippering makkelijk terug te vinden: een vakbeweging die zich vooral bezig houdt met de directe werknemersbelangen van haar leden; een solidariteitsbeweging die zich nu eens op Vietnam of Chili richt, dan weer op Nicaragua of Zuid Afrika; een vredesbeweging die zich eerst tegen 'De Bom' keert en later zelfs bijna uitsluitend tegen één wapen (de kruisraket); een milieubeweging die zichzelf bijna kapot blokkeerde voor de poorten van de kerncentrale in Dodewaard terwijl de

DE KEI VAN HA

SPEURTOCHT, naar de keuzen

In Rotterdam en omgeving 'Vies, Voos & Verkeerd' - t... gaves van mensen die aktie... in Midden Amerika-komitee... pen. In de VVV-tips worden... van het speurwerk naar be... Rijnmondgebied, die bijv... handelen in voedsel (de ha... Woensdrecht, het milieu ver... militair bedrijf enz, enz. C... de NAVO-plannen voor de m... dediging van de Rotterdam...

Deze week verscheen er een... van deze gegevens: "Speu... de haven". Een gedegen ov... in de Rijnmond, kaarten, ... handel en wandel van die...

Het boek is te koop bij de... f 7,50 (voor 150 pag.!) of... maken op giro nr. 80272 t... Rotterdam o.v.v. "Speurto... Rijnmonders horen dit boek... bij zich te hebben!

RZIJDE DE EN

van de haven

hijnen al ruim een jaar de
Dat zijn gezamenlijke uit-
in de milieubeweging,
in anti-militaristische groe-
resultaten gepubliceerd
en en instellingen in het
winsten maken door te
(in honger), bouwen in
n, produceren voor het
erschenen er artikelen over
isering van de luchtver-
ven en Reforger '87.

ai gelay-oute, bundeling
naar de keerzijde van
nt van de foute bedrijven
sen en informatie over de
jven.

e (linkse) boekhandel voor
stellen door f13,- over te
iivon-aktierekening te

d op hun bagagedrager

grond onder onze voeten vergiftigde. De bestaansredenen voor al deze bewegingen zijn allemaal heel terecht en begrijpelijk, maar gezien de vaak tegenvallende resultaten die -zeker op langere termijn bezien- geboekt worden, wordt het tijd om te zoeken naar nieuwe aktiemiddelen, naar andere politieke doelen misschien ook wel. Het is natuurlijk allemaal te verklaren en te begrijpen (de veroorzakers van de genoemde problemen staan sterk in hun schoenen) maar het blijft triest dat na tientallen jaren verzet en strijd geen enkele beweging of stroming kan stellen dat haar oorspronkelijke doelstellingen zijn gerealiseerd.

'Het is mensenwerk', schreven we zojuist. Gelukkig is er ook nog een ander soort mensenwerk. Tienduizenden zijn aktief in de vredesbeweging, bij milieugroepen of steken hun tijd in het ondersteunen van Derde Wereldlanden (om ons tot de onderwerpen van dit boek te beperken). Hoewel er veel contacten zijn tussen de genoemde groepen wordt er te weinig gezamenlijk gedaan. Dat is jammer. Want we kunnen veel van elkaar leren (ook van elkaars fouten, het is niet nodig die opnieuw te maken). Bovendien staan we samen sterker.

de keerzijde

In deze Wegwijzer zijn we uitgegaan van wat we van de genoemde grootschalige problemen terug kunnen vinden in de regio Rotterdam. Hier, rond de haven, speelt de Rotterdamse werkelijkheid zich af. Hier wonen wij. Hier werken wij (of juist niet). Hier komen we talloze malen langs bedrijven die wapens maken, het milieu verzieken, of voedingsstoffen uit de Derde Wereld omzetten tot varkensvoer. Met een gezamenlijke omzet van miljarden guldens en goed voor enkele tienduizenden arbeidsplaatsen behoren ze tot de werkelijkheid van iedereen die hier woont. Daar zijn geen vreemde woorden voor nodig of een lastige uitleg: het is de (veelal verzwegen) keerzijde van de Rotterdamse haven.

We willen met onze selectie niet de indruk wekken dat alle wereldproblemen vanuit het Rijnmondgebied zijn op te lossen. Daarvoor is de macht van de regering, de multinationale ondernemingen, de NAVO, de EEG, het Internationaal Monetair Fonds te groot. Maar we kunnen wel laten zien waar in het Rijnmondgebied de genoemde problemen op z'n minst in stand worden gehouden, aangewakkerd wellicht, en wie er van profiteren. Vanuit het Shell-gebouw aan het Hofplein wordt aktief steun gegeven aan het apartheidsregime in Zuid Afrika, de scheepswerf Damen in Gorichem leverde landingsvaartuigen aan het met Irak in oorlog zijnde Iran, de RDM-werf produceert allereerste oorlogstuig en is gastvrij voor Rotterdam bezoekende atoomonderzeeërs, bijna wekelijks rijden transporten met nucleair materiaal door de haven. De lijst is moeiteloos uit te breiden.

dom gehouden

Eind jaren zeventig ontstond het vermoeden dat Rotterdam gebruikt wordt voor de doorvoer van (Amerikaanse) kernwapens. Gealarmeerd door persberichten vroeg de toenmalige burgemeester Van der Louw inlichtingen aan het Ministerie van Defensie. Het antwoord was klip en klaar: het gaat de gemeente niets aan. Daar kon Van der Louw het mee doen. In 1984 onthult de Anti Kernenergie Beweging dat wekelijks nucleair materiaal via de haven wordt getransporteerd. De gemeente denkt dat de politie alle transporten begeleidt. Mis. Slechts een klein deel is bij de gemeente bekend. Opnieuw, het zijn slechts voorbeelden. Maar ze laten zien hoe de burgers en het politieke bestuur op lokaal niveau ondergeschikt zijn aan de belangen van regeringen, de NAVO of multinationale ondernemingen. Voor de bewoners van het Rijnmondgebied heeft dit een aantal gevolgen. We weten veelal niet wat er rondom ons gebeurt. Een tegenstander van kernenergie kan jarenlang nietsvermoedend nucleair materiaal lossen bestemd voor de kerncentrale in Dodewaard. Terwijl toch een van de eerste vereisten voor een volwassen menselijk bestaan hoort te zijn dat we zelf kunnen kiezen wat we wel en niet doen, waar we wel of niet verantwoordelijk voor willen zijn. Doordat veel informatie wordt achter gehouden verdwijnt die mogelijkheid. We worden pionnen op een schaakbord dat we amper nog overzien.

Over de steeds grotere macht van regeringen, de NAVO, de EEG of multinationale ondernemingen zijn al boekenkasten volgeschreven. Tezamen bepalen zij de economische verhoudingen op de wereld. En daar kun je van zeggen wat je wilt maar het draait er altijd op uit dat het toch al rijke Westen er beter vanaf komt dan de volkeren in Zuid Amerika, Afrika of grote delen van Azië. Binnen de westerse samenlevingen zien we dezelfde tweedeling: een grote groep machtelozen, relatief armen, en een kleine groep welvarenden met veel kennis en toegang tot die plaatsen waar de besluiten worden genomen die voor allen van belang zijn. De NAVO eist dat de Nederlandse defensiebegroting groeit waardoor uitkeringstrekkers moeten inleveren en er op de zwakzinnigenzorg bezuinigd wordt, niet omdat het geld er niet is maar omdat de politieke prioriteiten zo liggen. Tegenover de macht van diegenen en die instellingen die het tot op de dag van vandaag voor het zeggen hebben kunnen we alleen maar blijven proberen onze eigen macht op te bouwen. Dat gaat al tientallen jaren moeizaam. En het zal moeizaam blijven gaan. Wij hopen dat de inhoud van dit boek voor wat het Rijnmondgebied betreft laat zien dat hier, in onze eigen achtertuin, voldoende aangrijpingspunten zijn voor gemeenschappelijk verzet.

vies, voos & verkeerd

Misschien dat een gemeenschappelijk verzet er toe bijdraagt dat de gesignaleerde 'vieze, voze & verkeerde' ontwikkelingen gestopt worden. Wij hebben niet de pretentie dat dit boek alle vragen sluitend beantwoordt. Het is een stap om verder te komen met het denken en handelen rond deze zaken. Niet meer, niet minder. Een eerste aanzet is de informatie en de onderwerpen ter discussie te stellen in maatschappelijke en politieke organisaties en bewegingen. Om die reden organiseren wij ook uiteenlopende (boot)tochten langs de belangrijkste activiteiten en bedrijven die in deze Wegwijzer voorkomen. En in de toekomst zullen 'Vies, Voos & Verkeerd-tips' blijven verschijnen.

... heeft het cen-
... se konflikt de
... de Pentagon-strate-
... Low Intensity Con-
... euwe doktrine voor
... nse interventie vond
... mislukking van de
... opstands teoriën
... r de USA in zuid-

... ort oorlogsvoering
... ieke, sociale, ekono-
... ychologische factoren
... rijk zijn als de mili-
... doel is om de burger-
... oor zich te winnen en
... en in de alternatieve
... lutie. Zodat konflikten
... d kunnen worden als een
... ssen twee tegenover el-
... nde bevolkingsgroepen
... n militaire strijd tussen
... rs.

... doktrine omvat drie types
... aire operatie: 1. de klas-
... ti-opstandsakties, 2. de
... andsakties (=kontrarevolu-
... 3. "aktieve" verdediging
... rrorisme".

... ige konflikten in Afganistan
... Mozambique, de Filipijnen,
... n en natuurlijk Centraal A-
... worden beschouwd in deze
... rie thuis te horen. Maar
... lijkt er op te wijzen dat de
... e regio het belangrijkste en
... toegankelijke testgebied is.

... een oorlogsplan voor centraal
... ika

... LIC-doktrine bevat veel onderde-
... van de anti-opstands strategie
... wikkeld in de 60-er jaren, maar
... zijn belangrijke verschillen. Ten
... ste bevat de nieuwe doktrine de
... etting van USA-gevechtstroepen
... laatste toevlucht.

... laatste had de oude anti-op-
... ands strategie als doelen het geo-
... afies in toom houden van de so-
... alistiese wereld en het voorkomen
... at linkse guerillas de macht over-
... namen. De LIC-doktrine is echter
... een offensieve doktrine. Het doel is
... net zijn van de herbevestiging van
... de wereldoverheersing van de USA,
... het heroveren van territoria die de
... "vrije wereld" verloor.

... De LIC-doktrine heeft het konsept
... van oorlogsvoering gherdefinieerd
... en verbreed: economiese en humani-
... taire hulp worden gezien als wapens
... van low intensity conflicts. Boven-
... dien heeft de strategie niet slechts
... linkse guerillas en de socialistiese
... staten als doel, maar ook de inwo-
... nersters van de USA en de "derde
... wereld". Om het sukses van LIC te
... verzekeren steunen de plannenma-
... kers psychologische operaties gericht
... op het USA-publiek en centraalame-
... rikaanse bevolking.

... "Ons meest drukkende probleem" al-
... dus George Tanham, ex-voorzitter
... van de Rand Corporation, "is niet
... de strijd in de derde wereld, maar
... veel meer aanwezig hier thuis in
... de strijd om de manier van denken
... (the minds) van het volk".

LOW INTENSIT

Aanbevelingen voor LIC voor het Pentagon

In 1984 werd door 4 leidende militaire strategen van het Department of Defense (DOD/USA) een rapport naar voren gebracht met de titel "Low intensity conflicts in de 80-er jaren: Beleidsaanbevelingen voor de USA". Het bevestigde dat de USA de energie van de veiligheidstroepen (legers) zou moeten rekanaliseren "om veiligheidsinspanningen en zelfverdediging te kunnen aanbieden terwijl men bezig is met nationale ontwikkeling en pacificatie". Ze bevalen de vorming aan van paramilitaire buregroupen (civic action force) gericht op het betreffende land en o.l.v. de voorgestelde "speciale LIC-groep". Die "speciale groep" zou vertegenwoordigers moeten bevatten van CIA, Defense Intelligence Agency, State Department, Agency for International Development (AID), DOD en US Information Agency. Het rapprt bracht de 5 volgende punten naar voren ter assistentie in opstandssituaties:

1. het gebruik van paramilitaire eenheden om kommunistiese regimes te verzwakken.

2. het stimuleren van dissidentie binnen regimes die de USA-regering opponeren.
3. het beginnen van acties die de val van een bepaalde leider bevorderen.
4. het steunen van paramilitaire eenheden die welwillend lijken, maar nog de mogelijkheid hebben voor ontwikkeling.
5. het gebruik van hulpbronnen van CIA en DOD om inheemse, vervangende eenheden te steunen.

In mei '84 bood een andere groep deskundigen, de "Adviesgroep voor Speciale Oorlogsvoering" de DOD hun aanbevelingen aan over LIC. De groep, opgericht door Fred Ikle, onder-sekretaris van defensie-beleid, bevatte defensie-strategen, rechtse leiders en gepensioneerde generaals met ervaring in paramilitaire actie (civic action), psychologische tactieken en kleine militaire eenheden.

Vervangings-eenheden
De strategen van LIC stellen een groter gebruik van vervangings-eenheden voor. Onder de Reagan-regering hebben de anti-kommunistiese vervangings-eenheden een prominente plaats gekregen in de nationale (USA) beleidsvorming.

CONFLICTS

In centraalamerika dienen El Salvador, Honduras en Costa Rica als vertegenwoordigings-eenheden, terwijl de nicaraguaanse "contra's" het prototype vervangings-eenheid van de USA zijn.

Militaire training van buitenlandse troepen wordt gefinancierd via het Internationale Militaire Trainings Programma (ITEM), terwijl het Pentagon buitenlandse troepen ook traint in de desbetreffende landen. De instructie gaat verder dan strikt militaire thema's, zoals jungle-oorlogsvoering; het omvat ook cursussen in civic action, psychologische operaties en nationale economische ontwikkeling.

De laatste paar jaar is de IMET-training voor El Salvador, Honduras en Costa Rica toegenomen en zijn er meer cursussen over civic action en humanitaire assistentie gegeven. De Speciale Operatie Eenheden hebben ook een grotere rol gespeeld. Ze kunnen op elk nivo in het conflict gebruikt worden om zo situaties die nadelig zijn voor USA-belangen te verbeteren zonder noordamerikaanse verwickeling in grootschalige, gewapende conflicten en met een minimum aan verliezen aan levens en hulpbronnen.

Humanitaire assistentie

Op 3 manieren wordt economische en humanitaire hulp geïntegreerd in de LIC-strategie:

1. nauwere coördinatie tussen leger CIA en AID in LIC-situaties.
2. grotere verwickeling van DOD in niet-militaire assistentie.
3. het verkrijgen van partikuliere hulpbronnen.

De inspanning om AID nauwer te betrekken bij militaire operaties heeft de meeste resultaten laten zien in centraalamerika. De deelname van AID in pacifikatie-programma's in El Salvador en haar projecten aan de Nicaraguaanse grens met Honduras en Costa Rica zijn voorbeelden hiervan.

En wat betreft DOD: omdat humanitaire hulp niet een normale functie is van het Pentagon is dat niet vervat binnen de wetten die de financiering en het functioneren van DOD regelen. In juni '84 echter keurde Caspar Weinberger de instelling goed van 5 mogelijke categorieën, waarbinnen het Pentagon haar betrokkenheid mag vergroten in humanitaire assistentie:

1. civic action
2. transport
3. internationale rampenhulp
4. overschrijven van buitensporige bezittingen
5. mediese programma's

Sinds 1984 heeft het DOD een aantal nieuwe initiatieven genomen op het gebied van humanitaire assistentie en civic action, waaronder het opzetten van een kantoor voor humanitaire assistentie binnen het Pentagon en het gebruik van Economische Steunfondsen in El Salvador en Guatemala. Sinds 1985 staat het Denton-amenagement het Pentagon toe om humanitaire voorraden te vervoeren bijeengebracht door partikuliere rechtse organisaties naar centraal-amerika. En, tijdens de ban op CIA-geheimsteun van het Congres in 1984 (geheime steun aan "kontra's") keurde President Reagan een geheim plan goed om de CIA-fondsen te vervangen door partikuliere hulp van noordamerikaanse burgers en van USA-bondgenoten zoals Israël.

Paramilitaire aktie (civic action)
Het nieuwe militaire belang in civic action is het resultaat van toenemende akseptatie van de LIC-doktrine. Het zuidelijke USA-kommando in Panama is een vurig voorstander van meer civic-militaire akties:

het heeft dit soort akties ingepast in noordamerikaanse militaire oefeningen in centraalamerika en het heeft legers uit de regio dringend verzocht om hun eigen programma's te verbreden. Deze programma's kunnen worden uitgevoerd door USA militair personeel alleen of door lokale regeringen en legers, of het kunnen gezamenlijke militaire oefeningen zijn met andere landen.

Paramilitaire aktie in El Salvador

Sinds 1980 is een gekunsteld pacifikatie-programma in praktijk gebracht in El Salvador, waarbij ook civic action en psychologische operaties inbegrepen zijn. Bijna al deze operaties worden gefinancierd door de noordamerikaanse regering via AID, DOD en partikuliere instituties. De meeste zijn gezamenlijke inspanningen van leger en burgerregering.

Volgens Ed Morrel van de US Mil-groep helpt zijn organisatie bij de planning van de programma's, treft ze regelingen voor materieel en biedt ze het Salvadoriaanse leger operationele training aan. "We zijn al lange tijd bezig met het promoten van de psychologische kant van de oorlog", verklaart kolonel David Steel, hoofd van de Milgroep in El Salvador.

Als het salvadoriaanse leger aankomt in een dorp is het gereed om een "show" op te voeren. Vliegtuigen droppen propagandamateriaal in het gebied, terwijl de legerkommandant een toespraak houdt over de verschrikkingen van het kommunisme en de deugden van het huidige regime. Op het dorpsplein wordt de bevolking voedsel, speelgoed, medicijnen en kleding gegeven. Sommige bataljons hebben hun eigen "soldaten-clown" om wat amusement te brengen.

KONKLUSIE

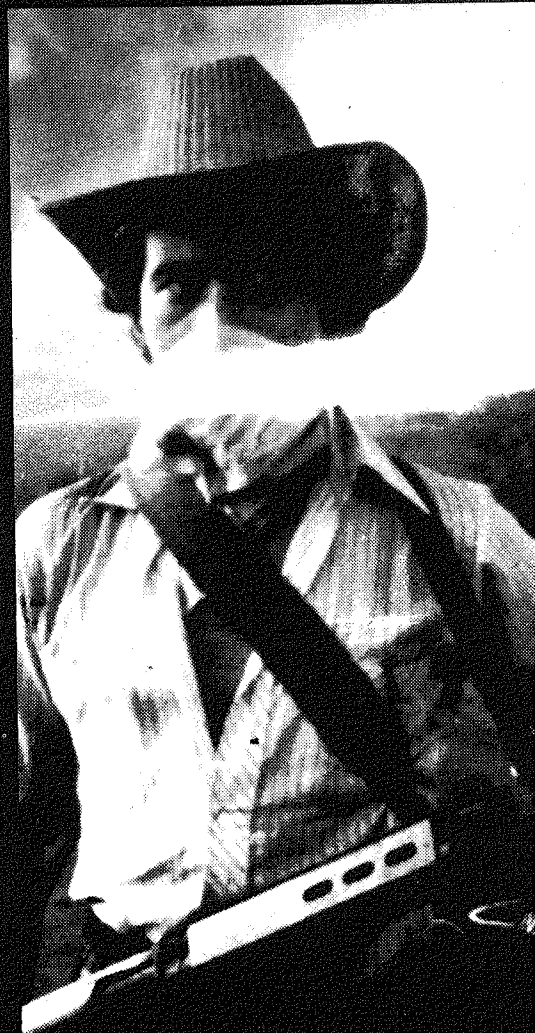
De toenemende akseptatie van de LIC-doktrine is het meest angst-aanjagende teken van onze tijd: het bindt de natie aan een toekomst van kleine, smerige oorlogen, in de naam van de Vrijheid. De strategie van LIC, zoals uitgevoerd door de regering van Reagan en geaksepteerd door beide politieke partijen, is een nieuwe, riskante beleid dat alle ruimte geeft aan een totaal-offensief van anti-terrorisme, kontra opstand en kontra revolutie onder de schaduw van de nukleaire eeuw. Door het aantal noordamerikaanse doden en gewonden in een bepaald konflikt te minimaliseren probeert de doktrine publiekelijke afkeuring te vermijden. Maar interventionisme door psychologische en geheime operaties, humanitaire hulp, anti-opstandstraining en vervangingseenheden moet door het noordamerikaanse volk worden afgewezen.

Direkte betrokkenheid van noordamerikaanse adviseurs en functionarissen in de oorlog in El Salvador gedurende 1986

1. Verliezen aan noordamerikaans personeel in salvadoriaans territorium :1. niet-geidentificeerde noordamerikaanse adviseur, begeleider van troepen van het Arce-bataljon op het slagveld, stapte op een mijn en verloor een voet (2-02-86)
2. Peter Stryker Haskell adviseur van de salvadoriaanse marine, geëxekuteerd in colonia

Vaak is het een veelzijdig gebeuren, waarbij het leger team voor psycho-operaties een in de USA gemaakte anti-kommunistenfilm laten zien, terwijl legerkappers haren knippen, doktors inentingen doen en tandartsen tanden trekken. De USA heeft het leger aangemoedigd haar burgerprogramma's te delen met regeringsinstellingen. Omdat het leger geen voorraden direkt kan ontvangen van het AID moet het samenwerken met burgerlijke ministeries die gefinancierd worden door AID, zodat ook zij kan delen in verstrekt voedsel, bouwmaterialen, werkgelegenheidsprogramma's en mediese diensten.

Het salvadoriaanse leger heeft ook voorraden verkregen voor haar civic action van het Pentagon via fondsen voor veiligheidsassistentie. Ondertussen is het grootste deel van de door het leger uitgedeelde kleding en speelgoed geleverd door particuliere noordamerikaanse groepen, zoals de ridders van Malta, en International Aid, met als grootste donator de Family Foundation of America.

Residencia Modelo, San Salvador. Was 7 jaar lang kapitein op de salvadoriaanse koopvaardij en adviseur voor scheepsmachines (15-2-86)

2. Deelname van noordamerikaanse adviseurs aan gevechten in El Salvador.
 - noordamerikaans oorlogsschip nam deel aan het konflikt door 3 schoten af te vuren op de La Ventana-heuvel, provincie Usulután, als antwoord op een verzoek van het Cuscatlán-bataljon dat in gevecht was met FMLN-eenheden. Het is de eerste keer dat de USA-marine aan het konflikt meedoet in El Salvador (8-1-86)
 - niet-geidentificeerd oorlogsschip vaart hetzelfde gebied binnen als van vorig incident. (18-1-86)
 - Chinook-helikopters, bestuurd door noordamerikanen vloog vanaf Colomocagua (Honduras) over salvadoriaans grondgebied. Vloog van noord tot zuid tot de hoogte van Cahuatique (Morazán) en vloog terug naar Honduras. Was blijkbaar salvadoriaanse troepen aan het leiden en koördineren bij gevechten met FMLN. (14-2-86)

- niet-geïdentificeerde adviseur waargenomen aan het hoofd van twee sekties van het Cacahuatique-bataljon in het gebied van El Rosario (4-4-86)

- niet-geïdentificeerde adviseurs begeleidden het Lenca-bataljon van het vierde detachement op patrouille in het gebied van Corinto en Joateca (13-4-86)

- niet-geïdentificeerde adviseurs begeleidden troepen van derde en vierde infanterie-brigades en het Arce-bataljon zowel op patrouille als bij de vorming van burger zelfverdedigingseenheden in de provincie San Miguel (14-4-86)

- UH-1H-helikopter met een militaire zaakgelastigde, 3 noord-amerikaanse adviseurs en 2 salvadoriaanse officieren aan boord vloog over Morazán en storte neer in het gebied van Sociedad en Jocorco (16-4-86)

- drie adviseurs hielpen bij het redden van salvadoriaanse soldaten toen hun barakken in San Miguel werden aangevallen op 19 juni door het FMLN (26-6-86)

- training van nicaraguaanse kontra's en salvadoriaanse troepen van het Atlacatl-bataljon door noordamerikaanse troepen die gestationeerd waren op de Sherman-basis (Panama), aldus een verklaring van de panameese afgevaardigde Luis Navas. (25-9-86)

3. Politieke betrokkenheid van noordamerikaanse adviseurs en functionarissen

- ambassade functionaris en militair adviseur riep burgemeesters van de provincie Morazán bijeen om het burgerdefensieprogramma toe te lichten. (14-4-86)

- ambassade functionaris aanwezig bij het opgraven van dode lichamen in 'Doodsbron', in Armenia (6-5-86)

- FBI-agenten namen deel aan arrestatie van luitenant Lopez Sibirian en fabrieksmanager Llovera Balliete (7-5-86)

- De Voice Of America verklaarde dat het dialoog-voorstel van Duarte (maart) gedaan werd op last van president Reagan met het oog op het begin van discussies over de hulp voor de nicaraguaanse kontra's (9-5-86)

- de heren Lindenberg en Crosby traden op als leidende deelnemers in het symposium over de nationale crisis. Het doel was een dialoog 'tussen sektoren' te beginnen om rechtse salvadoriaanse groepen te verenigen (30-6-86)

- leden van de genie van het USA leger bouwden een brug in juli, tussen San Marcos Lempa en San Nicolas. De brug werd in september geopend door president Duarte in bijzijn van USA ambassadeur Corr

- vertegenwoordigers van AID namen deel aan een workshop over bevolkingspolitiek en gaven technische en financiële hulp (24-9-86)

- Usa ambassadeur Edwin Corr verscheen in september en oktober 1986 op 4 politieke activiteiten, waaronder een gebeurtenis georganiseerd door het ministerie van Oorlog en gericht op het verkrijgen van steun onder politieke partijen voor het anti-opstandsplan 'Verenigd tot heropbouw'. Als commentaar op verplichte militaire dienst zei hij dat 'de hoeveelheid bloed in oorlogen betaald zouden moeten worden door alle burgers in gelijke mate' en dat de Vietnam-nederlaag gedeeltelijk te wijten was aan "het feit dat niet alle sociale geleidingen uit de USA daar vertegenwoordigd waren". In Oktober 1986 ontmoette hij ook Duarte en een noordamerikaanse renovatie-specialist, J. Howards, om te praten over heropbouw projecten en om prioriteiten vast te stellen na de schade die de aardbeving van 10 oktober aanbracht.

- de regering Duarte protesteerde bij de USA-ambassade om de aankomst te voorkomen van dominee Jesse Jackson voor het forum 'op zoek naar vrede', georganiseerd door de UNTS (20-11-86)

- het venezuelaanse dagblad 'El Mundo' maakte de namen bekend van 13 CIA agenten in El Salvador. Hun activiteiten houden ondermeer in militaire training, militaire gevechten en andere missies via partikuliere maatschappijen, zoals 'internationale vluchtelingen hulp', 'Omega group Ltd.' en 'Southern Air Transport' (24-11-86)

4. Noordamerikaanse assistentie aan nicaraguaanse kontra's op salvadoriaans grondgebied.

- een CGVGX-C7 vliegtuig met 3 niet-geïdentificeerde bemanningsleden is gedwongen een noodlanding te maken in Sonsonate. Ogenschijnlijk een 2-cylindermotor transportierend naar de salvadoriaanse luchtmacht. Ware missie waarschijnlijk het brengen van goederen aan de kontra's (2-2-86)

- Eugene Hasenfus maakte bekend dat zijn bevoorradingsmissie voor de kontra's begonnen was op de salvadoriaanse legerbasis Llopango. Het was de 7de vlucht die hij maakte met hetzelfde doel, allen gecoördineerd door de CIA. (7-10-86). Ook Max Gomez en Ramón Medina, 2 cubaanse CIA-agenten, waren erbij betrokken. Ze koördineerden de bevoorrading van de kontra's vanaf de Llopango basis. Vice-president Bush bevestigde dat hij Gomez, die door de salvadoriaanse luchtmacht kort daar voren onderscheidden was, verscheidene keren ontmoet heeft om te praten over activiteiten die uitgevoerd waren voor de anti-opstands strategie

van de USA in El Salvador (23-10-86)

- Luitenant-kolonel Oliver North, ex-functionaris van de National Security Council, had konstante communicatie met CIA-agenten in El Salvador die de kontra's steunden. Hij ontmoette regelmatig leiders van de kontra's in El Salvador totdat dat verboden werd door het Congres. Vervolgens werd Robert Owen zijn vervanger.

- Het Department of State erkende dat de militaire hoofdadviseur in El Salvador wapens inspekteerde die vanuit Llopango aan de kontra's waren overgedragen. (6-12-86)

Verder een groot aantal bezoeken van noordamerikaanse functionarissen aan El Salvador, zoals Admiraal William Crowe, algemeen kommandant van het USA-leger, Harry Schlaudeman, reizend afgezant, William Howard Taft, onder sekretaris van defensie, Gerald Genshaw, kapitein van het oorlogsschip Iowa, Philip Habib, speciaal afgezant voor centraal-amerika, generaal Fred Warner, George Schultz, generaal John Galvin, William Casey en andere hoge piefs van de CIA en een bont gezelschap van kongresleden.

IGGI = NEO-K

IGGI:NEO-KOLONIALISME IN DE PRAKTIJK

De Inter Gouvernementele Groep Indonesië, afgekort de IGGI, die onder voorzitterschap van Nederland elk jaar vergadert over steun aan Indonesië, is een van de belangrijkste economische en politieke steunpilaren van de Suharto-diktatuur.

In feite was het de voorloper van de IGGI die het bewind, direct na de bloedige machts-overname in 1965/66, hielp om een economies fundament onder zijn macht te leggen. De IGGI dient de belangen van het westerse bedrijfsleven en de Indonesiese elite. De bevolking van Indonesia ziet de IGGI-gelden, momenteel ruim US \$ 2,5 miljard, aan de neus voorbij gaan.

HET BEGIN

Ten tijde van Suharto's staatsgreep in 1965 was de Indonesiese economie er niet best aan toe. De 'Konfrontasi'-oorlog tegen de federatie van Maleisië had een behoorlijke deuk geslagen in 's lands schatkist en de nationalisaties van Westerse bedrijven, gevolgd door het onder beheer brengen van die bedrijven bij militairen, had de economiese situatie wankel gemaakt.

De heksenjacht en de bloedbaden waarmee de machtsovername gepaard ging, en waarvan de Chinese bevolking zeer zeker niet gespaard bleef, brachten blijvende schade toe aan de handel. De chaos die Suharto schiep om president Sukarno definitief van zijn troon te stoten - ondermeer met anti-Sukarno demonstraties - legde het ekonomiese leven met name in de grote steden gedurende enige tijd plat, waardoor de Indonesiese economie de laatste nekslag kreeg.

Op geen enkele wijze zou het nieuwe regiem, de Orde Baru, zijn macht zeker kunnen stellen als er niets aan die barre ekonomiese situatie werd gedaan. Zelf was het daartoe niet in staat, het zou alleen kunnen gebeuren als het steun zou krijgen vanuit het buitenland. In 1966 werd daarom door de minister van ekonomiese zaken een delegatie naar westerse landen gestuurd om uitstel van terugbetaling van schulden te vragen en om tegelijkertijd te bekijken of er nieuwe leningen konden worden afgesloten. Het kapitalistiese westen had er wel oren naar.

Door de zwakke positie van Indonesia waren de westerse landen namelijk in staat om

COLONIAL ISME

eisen te stellen. Bovendien betekende voor de westerse landen het aantreden van het sterk anti-kommunistiese regiem in Indonesia, dat er weer mogelijkheden waren om de rijkdommen van de archipel te ontginnen. Al in september 1966 kwamen negen schuldeisende landen en Japan, in Tokio bij elkaar om over een nieuwe terugbetalingsregeling en nieuwe kredieten te beslissen. In ruil voor deze hulp moest Indonesia orde op zaken stellen in haar staatsbegroting en goedkope buitenlandse goederen importeren. Verder moest het nieuwe bewind oude schulden erkennen en schade vergoeding betalen aan de door de Sukarno-regering genationaliseerde bedrijven. En ten slotte moest het een regeling treffen waardoor te maken winsten door buitenlandse bedrijven voordelig konden worden uitgevoerd. Op verschillende fronten werd gewerkt aan gunstige investeringsvoorwaarden voor buitenlandse bedrijven in ruil voor gunstige leningen ten behoeve van de diktatuur. Al in december 1966 maken de westerse landen en Japan aan Indonesia duidelijk dat het wat hen betreft menens is door op conferentie in Parijs aan Indonesia uitstel van betaling voor een deel van haar schulden te verlenen.

Met dit 'mooie gebaar' wordt de 'vriendschap' met het bewind van de beul Suharto bezegeld, dat zich nu verzekerd weet van de ondersteuning van het westen. En het westen heeft zijn gunstige investeringsregelingen.

Uit deze 'Groep van Parijs', die enkel bestaat uit krediteurlanden, ontstaat in 1967 de **IGGI**, waarbij ook landen die nog geen relatie met Indonesia hadden, en instellingen als de Wereldbank, het Internationaal Monetair Fonds, en de Aziatische Ontwikkelingsbank, zich aansloten. Nederland krijgt vanwege haar historische banden de eer om vaste voorzitter te worden van dit nieuwe verbond.

HET DOEL

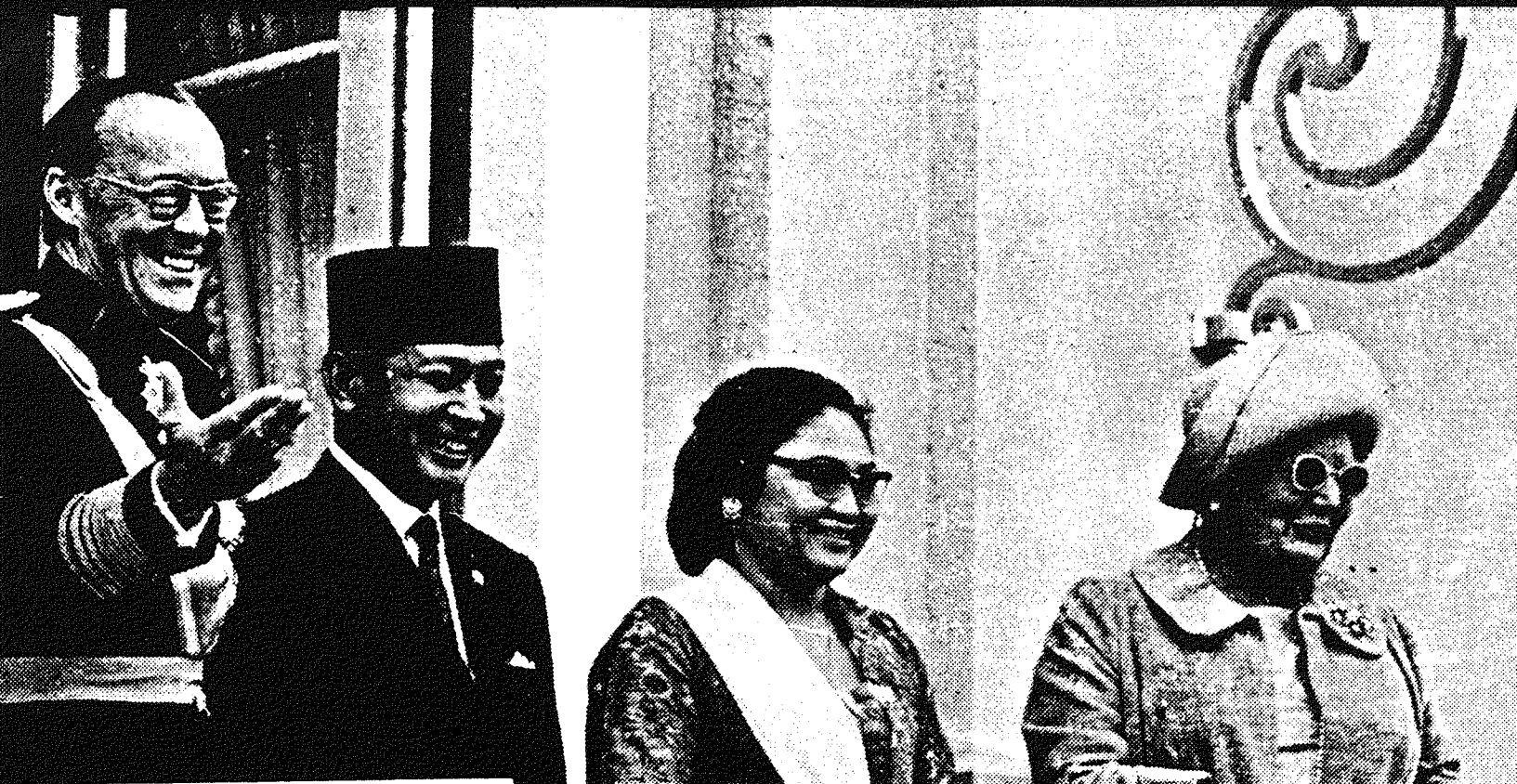
De leden van de **IGGI**, die zich vanaf de oprichting van het verbond 'donorlanden' noemen, lieten er geen gras over groeien om duidelijk te maken waarvoor de **IGGI** is opgericht. Reeds in de **IGGI**-konferentie van juni 67 op Scheveningen (de **IGGI** zou altijd in Nederland vergaderen) besloot men de Indonesiese ekonomie een financieële injectie te geven middels een groot krediet. Het doel was duidelijk: de Indonesiese ekonomie moest stabiel

worden opdat de westerse bedrijven met een 'gerust hart' konden investeren. Gedurende de eerste jaren van het bestaan van de **IGGI** bleef dat het voornaamste doel. Jaar na jaar werden kredieten verleend, opdat de betalingsbalans in orde kwam en een gunstig investeringsklimaat werd geschapen, dat ontstond door de terreur van het 'Orde Baru'-bewind. Door een verbod op vrije vakbonden en uitschakeling van alle andere vormen van vrije organisatie en de vrijheid van meningsuiting, werd een aanbod van 'willige' arbeidskrachten gevormd die het de buitenlandse investeerders niet al te moeilijk zouden kunnen maken wat betreft de arbeidsverhoudingen en die niet in staat zijn om looneisen te stellen.

De deuren tot de rijkdommen van de archipel stonden voor het westen weer wagenwijd open! Een tweede doel van de **IGGI** was het koördineren van alle ontwikkelingshulp aan Indonesia. Zij deed dit door elk jaar (in de eerste jaren vergaderde de **IGGI** tweemaal per jaar, later éénmaal per jaar) verslag te doen van alle bedragen die per **IGGI**-deelnemer waren toegezegd. Echter al snel werd duidelijk dat de **IGGI** deze pretentie niet kon waarmaken en dat de verschillende deelnemers op bi-lateraal nivo (dit is tussen twee regeringen) allerlei hulp verleenden die niet via de **IGGI** werd gekanaliseerd of binnen het konsortium werd gemeld.

Na enige jaren voornamelijk subsidies te hebben gegeven voor een, voor het westen gunstige ekonomiese politiek, ging de **IGGI** over tot het geven van zogenaamde projecthulp. Vanaf het begin van de jaren zeventig was de **IGGI**-hulp niet meer gericht op verbetering van de financieële situatie van het bewind maar moesten de gelden worden bestemd voor konkrete projecten. In het begin van deze nieuwe **IGGI**-politiek werd de invulling van de projecten nog aan Indonesiese overheid zelf overgelaten, enkele jaren later koppelden de 'donors' hun steun aan met de Indonesiese overheid overeengekomen specifieke projecten.

Deze verschuiving in de **IGGI**-politiek was mogelijk omdat het eerste doel van het konsortium was bereikt: er was een voor het westen gunstig investeringsklimaat ontstaan. Niet voor niets waren de individuele **IGGI**-deelnemers, waaronder Nederland, overgegaan tot het, buiten de **IGGI** om, ondersteunen van winstgevendende transacties met Indonesia.

LEGITIMERING VAN HET REGIEM

De rol die de IGGI, als gevolg van deze veranderingen, in de jaren tachtig is gaan spelen lijkt in vergelijking met de beginperiode minder centraal. Was het aanvankelijk de opzet om te functioneren als 'zenuwcentrum', het coördinatiepunt van hulp aan Indonesia, heden ten dage is de IGGI een platform waar trouwe helpers van het Suharto-bewind jaarlijks een deel van hun hulp op elkaar afstemmen en waar de politiek van het terroristiese bewind formeel wordt goedgekeurd. Niet dat deze 'rolverschuiving' de IGGI aan kracht en belangrijkheid heeft doen inboeten, integendeel. Nog immer funktioneert de IGGI jaarlijks als legitimering van de fascistiese Orde Baru, niet alleen ekonomies maar ook op andere terreinen, en biedt de IGGI mogelijkheden om het moordenaars-bewind in perioden van moeilijkheden extra te steunen.

In feite kan men stellen dat de IGGI haar belangrijkste taak, namelijk het scheppen van gunstige situaties voor het westerse bedrijfsleven, op een andere manier is gaan verwezelijken.

De IGGI biedt een internationaal, jaarlijks terugkerend forum waarin landen hun band met de militaire diktatuur blijvend, structureel en formeel versterken. Door de daling van de olieprijs is de afhankelijkheid van Indonesia ten aanzien van de IGGI weer toegenomen.

Dit biedt de westerse donerlanden de mogelijkheid Indonesia via de IGGI weer in sterkere mate onder druk te zetten.

NEDERLAND EN DE IGGI

Omdat de IGGI slechts één van de ontwikkelingskontakten tussen Nederland en Indonesia is, moet de IGGI in het kader van het algemene ontwikkelingsbeleid worden bekeken.

Eén van de dingen die dan het eerste opvallen is dat de participatie van Nederland in de IGGI betekent dat het ontwikkelingsbeleid innerlijk tegenstrijdig wordt. In verschillende nota's en andere beleidsstukken is vastgelegd dat en op welke manier mensenrechtenkwesaties invloed hebben op het ontwikkelingsbeleid.

In het kader van de IGGI zijn de mensenrechtenkwesaties echter taboe. Jaar na jaar hebben Amnesty International en andere organisaties, waaronder het Komitee Indonesia, maar ook medefinancieringsorganisaties, er bij de Nederlandse minister van Ontwikkelingssamenwerking, die nota bene voorzitter van de IGGI is, op aangedrongen om tijdens de jaarlijkse konferentie ook aandacht te geven aan de mensenrechten in Indonesia.

Tot op heden hebben al die verzoeken nog geen resultaat gehad. Geen van de opeenvolgende ministers was bereid om de kwestie van de mensenrechten aan de orde te stellen. Zelfs toen in 1985 in de Tweede Kamer een rel was uitgebroken wegens de executie van de politieke gevangene Mohammad Munir, wilde de toenmalige minister Schoo niet verder gaan dan het 'issue' in de wandelingen van de IGGI vergadering aan te roeren.

De relatie tussen mensenrechten en het Nederlandse ontwikkelingsbeleid is voor het eerst expliciet vastgelegd in 1979 in de nota "De Rechten van de Mens in het Buitenlands Beleid" van het ministerie van BZ, waaronder Ontwikkelingssamenwerking ressorteert.

In die nota wordt een aantal criteria opgesomd waarvan de belangrijkste zijn:

- 1) bij de bevordering van mensenrechten moet rekening worden gehouden met andere Nederlandse belangen;
- 2) bij voorkeur wordt opgetreden in samenwerking met 'gelijkgezinde' andere landen, waarbij wederom geen schade aan andere Nederlandse belangen mag optreden;
- 3) het beleid ten aanzien van mensenrechten mag zich niet tegen één bepaalde politieke signatuur richten.

Uit de eerste twee criteria blijkt duidelijk dat het mensenrechtenbeleid op de tweede plaats komt, na andere Nederlandse belangen.

De verschillende ministers van Ontwikkelingssamenwerking hebben het mensenrechtenbeleid op verschillende wijze in de praktijk gebracht. Zo maakten de ministers van Dijk en de Koning (beide CDA) een onderscheid tussen klassieke en sociaal-ekonomiese mensenrechten.

Onder klassieke rechten verston den zij b.v. het recht op vrije meningsuiting en vrije organisatie. Onder sociaal-ekonomiese rechten verston den zij b.v.

het recht op werk en huisvesting. Op zich is dit onderscheid niet vreemd, het is een onderscheid dat ook bij de Verenigde Naties wordt gemaakt. Beide ministers meenden in de praktijk echter dat onder bepaalde omstandigheden de klassieke mensenrechten geschonden moesten worden om recht te doen aan de sociaal-ekonomiese rechten.

Met ander woorden: een verbod op vrije vakbonden en vrijheid van meningsuiting zou volgens hen wel eens nodig kunnen zijn om mensen werk te kunnen verschaffen...

Ze noemden dit een 'twee sporen beleid'. Als we dit vertalen naar de situatie in Indonesia dan aksepteren zij de terreur van Suharto omwille van de werkgelegenheid; dat de Indonesiese arbeidersters zich niet kunnen organiseren om b.v. betere lonen of omstandigheden af te dwingen was voor hen kennelijk geen probleem.

Tegelijkertijd introduceerde minister van Dijk de term 'nieuwe zakelijkheid', wat zoveel wil zeggen dat hij het Nederlandse **bedrijfsleven** meer bij de ontwikkelingshulp wilde betrekken. Zijn opvolger de Koning ging verder op die weg. Minister Schoo, de eerste VVD-minister op die post, verfiende deze aanpak van nieuwe zakelijkheid door ontwikkelings-samenwerking nog meer af te stemmen op de mogelijkheden die het Nederlandse bedrijfsleven heeft. Zij legde dit ondermeer vast in de 'Herijkings-nota' die in 1984 verscheen. Het was ook tijdens haar bewind dat discussies werden gevoerd over de winsten van ontwikkelingshulp voor het Nederlandse bedrijfsleven.

Prof. de Haan uit Groningen was één van de mensen die in de discussie de situatie in Duitsland, waar elke uitgegeven mark minimaal terugvloede naar het duitse bedrijfsleven, als voorbeeld voor Nederland gaf.

Minister Schoo heeft op het gebied van het mensenrechten-beleid een belangrijke toespraak gehouden op 1 juni 1984 in het Instituut voor Internationale betrekkingen 'Clingendael'. In die toespraak ging zij in op de vraag welke criteria meespelen in de overweging om middels ontwikkelingshulp op schendingen van de mensenrechten te reageren. Zij onderscheidde daarbij twee soorten beoordelingen.

Ten eerste de beoordeling van het hulpontvangende regiem. Van belang achtte Mevr. Schoo in hoeverre een regiem zelf betrokken is bij de schendingen van de mensenrechten en in hoeverre een regiem de intentie (bedoeling) heeft om de schendingen te laten ophouden.

Ten tweede moest volgens Schoo het effect van de hulp zelf worden beoordeeld. Daarbij was het van belang of hulp voor een regiem dat de mensen rechten schend, bevestigend werkt (of het bestaan van het regiem legitimeert) en in hoeverre de Nederlandse hulp Nederland medeplichtig maakt aan schendingen van mensen rechten.

In het geval van Indonesia

zouden al deze criteria, evenals die uit de nota 'Rechten van de mens in het buitenlands beleid' moeten leiden tot stopzetting van hulp aan het Suharto-bewind, dus ook van de IGGI-hulp.

DE PRAKTIJK

In de praktijk zien we dat alle mooie woorden ten spijt, de schendingen van de mensen rechten in Indonesia nog nimmer hebben geleid tot stopzetting van ontwikkelingshulp of zelfs maar overwegingen daartoe.

Grote uitzondering in deze was minister Pronk (PvdA), die in de nadagen van zijn bewind dreigde stopzetting van hulp te zullen overwegen als de tienduizenden politieke gevangenen die Indonesia in die periode had niet vrijgelate werden. Overigens heeft Pronk die dreiging nooit waar hoeven maken omdat hij al snel van het politieke toneel verdween. Geen van zijn opvolgers heeft ooit een dergelijk dreigement geuit. Op geen enkele wijze hebben zij toegestaan dat mensenrechten de ontwikkelings-samenwerking zouden verstoren of dat de schendingen de uitstekende relatie met het fascistiese regiem in gevaar zouden brengen.

De oorlog op Oost-Timor is nooit een echt discussiepunt geweest, evenzo de Papua vluchtelingen in Papua Nieuw Guinea of de doodseskaders die in de jaren '84 en '85 aan duizenden mensen het leven hebben gekost en dat terwijl er bewijzen in overvloed waren de Indonesiese overheid zelf de hand had in die doodseskaders.

Minister Schoo waagde het zelfs om begin '85, tijdens een vergadering van de Vaste Kamer-kommissie, te stellen dat de doodseskaders geen effect op de hulp hoefde te hebben omdat ze in die periode steeds minder slachtoffers maakten.

Ook de executies van politieke gevangenen, we noemden het al, brachten de Nederlandse overheid niet aan het twijfelen.

NEDERLANDSE KOOPMANS MENTALITEIT

Het zal duidelijk zijn uit het bovenstaande dat binnen het Nederlandse ontwikkelings-samenwerkingsbeleid en daarmee ook de IGGI, Nederlandse ekonomiese belangen voorrang krijgen. De 'winst' van ontwikkelingshulp is in eerste instantie voor het Nederlandse bedrijfsleven en de Indonesiese elite, die uit de hulp naast materiële steun ook de noodzakelijke politieke legitimering krijgt. Het Nederlandse voorzitterschap van de IGGI levert extra voordelen op. Elk jaar maakt de minister van Ontwikkelingssamenwerking vlak voor de IGGI-konferentie een zogenaamde voorbereidingsreis naar Indonesia, en het is tijdens dit soort reizen dat voor bereidingen worden getroffen of afspraken gemaakt voor ekonomiese transaksies of samenwerkingsverbanden tussen Nederland en Indonesia. Want ook al gaat een minister in de hoedanigheid van voorzitter van de IGGI, de Hollandse koopmans mentaliteit word niet in Den Haag achtergelaten.

Inmiddels is in de zomer van 1985 in het Haagse weer een nieuwe minister van Ontwikkelingssamenwerking benoemd, de CDA'er Piet Bukman. Minister Bukman heeft zijn eerste reis naar Indonesia al achter de rug en heeft daarbij mogen genieten van Suharto's gastvrijheid. Daarbij heeft hij zich opgesteld zoals het een goede hollandse koopman betaamt. Hij ging naar Indonesia met, zoals hij dat zei, een 'open mind', wat betekende dat hij niet wilde discussiëren over zaken als executies, doodseskaders, oorlog op Oost-Timor, Papua-vluchtelingen en klassieke en sociaal-ekonomiese mensenrechtenschendingen. Dat hij daarbij de geschiedenis van een overheid, van een machtsovername, van een ontwikkelingshulpbeleid, van een onderdrukking, ontkent zal hem wel worst zijn.

Een Nederlandse minister van Ontwikkelingssamenwerking is in eerste instantie een hollandse koopman die zaken komt doen, ongehinderd door 'vervelende' voorvallen in het verleden, het gaat tenslotte om de toekomst.

De toekomst van wie? Het Nederlandse bedrijfsleven en de Orde Baru kunnen gerust gaan slapen, aan het roer staat momenteel minister Bukman, een gezonde hollandse koopman met een 'open mind'.

IGGI EN OOST-TIMOR

DE Inter Gouvenementele Groep Indonesia (IGGI) wordt gevormd door de landen: Japan, Frankrijk, Nederland, Nieuw-Zeeland, België, Duitse Bondsrepubliek, Oostenrijk, Canada, Engeland, Italië, Denemarken, Zwitserland, U.S.A. en Australië, alsook de Wereldbank en de Aziatische Ontwikkelingsbank. Al zo'n twintig jaar wordt jaarlijks ruim twee miljard U.S. dollar in de vorm van rentedragende leningen verstrekt. Deze leningen zijn speciaal bestemd voor sociale projecten, ter bestrijding van de armoede en de ondervoeding. In de praktijk blijken deze projecten niet te zijn aangepakt, zodat de massaas op het land nog steeds een levenspeil kennen dat beneden het bestaansminimum ligt.

Ook al kan men niet beweren dat de hulp van de IGGI door de Indonesiese regering rechtstreeks is aangewend voor de aanval op Oost-Timor, het is wél zeker dat deze hulp indirect sterk ertoe heeft bijgedragen deze agressie mogelijk te maken. Ten eerste is door deze hulp de koopkracht vergroot, zodat zo'n opgevoerde militaire uitrusting door de Indonesiese regering kon worden aangeschaft. Ten tweede werd daardoor in de hand gewerkt dat de Indonesiese regering betrekkingen aanging met de militair-industrieële complexen van de landen van de IGGI. Deze militaire complexen krijgen de vereiste export vergunningen, ondanks het feit dat de wetgeving van de verschillende staten de wapenexport verbiedt. Zo heeft de Britse regering de export van Hawk vliegtuigen toegestaan, heeft Australië Nomad vliegtuigen en landrovers voor de strijd tegen de guerrilla geleverd, heeft Frankrijk heli-copters en exocets verkocht en West Duitsland onderzeeërs. De U.S.A. heeft o.a. Rockwell OV-10 anti-guerrilla vliegtuigen en LOCKHEED transport vliegtuigen geleverd.

Het Nederlandse militair industrieel complex heeft Fokker Troopships geleverd voor het transport van Indonesiese militairen naar Timor. Ondertussen heeft Indonesia de grootste Fokker-vloot ter wereld. **Nederland** heeft ook korvetten en fregatten geleverd, alsmede AMX tanks en houwitser. De totale export van Nederland naar Indonesia is relatief klein maar toch is dit land onze beste handelspartner in Azië.

Voor de Indonesiese export is Nederland de voornaamste EEG-partner. Philips is bezig met een krachtige lobby om vele tientallen miljoenen gulden ontwikkelingshulp aan te wenden voor telecommunicatieprojecten. In het kader van een overeenkomst inzake JURIDIESE samenwerking zullen ondermeer Indonesiese burger rechters naar Nederland komen om hier bijgeschoold te worden door middel van cursussen en stages bij Nederlandse rechtbanken. Ondertussen blijft Indonesia doorgaan met de volkerenmoord op Oost-Timor. Er wordt Suharto en zijn bende oorlogsmisdadigers door de IGGI geen strobreed in de weg gelegd, integendeel.

Alleen al in de twaalf maanden sinds de vorige IGGI-konferentie is delijst van schendingen en onderdrukking indrukwekkend: er werden militaire operaties uitgevoerd tegen het ingelijfde West-Papua en het sinds 1975 bezette oost-Timor; politieke gevangenen werden na ruim twintig jaar alsnog brutaal geëxecuteerd, terwijl de dreiging van executies boven het hoofd van de andere politieke gevangenen blijft hangen; de censuur werd opgevoerd, op boeken van zowel Indonesiese schrijvers als buitenlandse, maar ook een gerenommeerd dagblad als Sinar Harapan kreeg een verschijningsverbod, na reportages over de rijkdommen van de familie Suharto; er vonden processen plaats tegen zogenaamde 'Moslem-activisten' en een van hun advocaten, Buyung Nasution werd onlangs voor zijn werk 'beloond' met een beroepsverbod van een jaar; allerlei vormen van 'organisatie' en 'vereniging' werden nog meer aan overheidscontrole onderworpen door de 'Wet op de Sociale Organisaties' (Ormaswet); een rampzalig en ontzettend omstreden transmigratiebeleid van gedwongen verhuizingen en grondonteigening werd voortgezet en ondertussen werd de schijn democratie hooggehouden door het organiseren van "verkiezingen".

IGGI-gastheer Bukman (minister van ontwikkelingssamenwerking) heeft na een dringend verzoek van de INGI (een klub van niet-gouvernementele organisaties) al toegezegd de kwestie van b.v. de mensenrechten op de IGGI niet aan de orde te willen stellen. Ook zijn kollega van den Broek (buitenlandse zaken) omzeilt deze kwestie door voortdurend te wijzen op de 'eigen verantwoordelijkheid van de Indonesieërs: wij mogen ons niet bemoeien met 'interne aangelegenheden'.

De Nederlandse regering heeft er geen moeite mee als er aan 'interne aangelegenheden' verdiend kan worden en om deze reden zijn verschillende Nederlandse bedrijven actief in het leveren van wapentuig aan het Suharto-Regiem. Tussen 1975 en '79 heeft Wilton-Feijenoord (toen nog het RSV-concern) drie korvetten geleverd aan de Indonesiese marine. Deze korvetten waren uitgerust met een hypermodern vuurleidingssysteem vervaardigd door Hollandse Signaal uit Hengelo. De totale opbrengst voor W.F. en H.S.A. was Fl.500.000.000,-. Deze levering erg bekritiseerd, vooral omdat de Indonesiese marine indertijd met een aanval op Oost-Timor bezig was. De oorlog tegen Oost-Timor zou niet mogelijk zijn geweest zonder de door het westen geleverde wapens en zonder de stilzwijgende politieke steun. Zo is ook van de door Nederland geleverde AMX-tanks bekend dat ze werden ingezet tijdens de 'Operasi Persatuan' op Timor.

Nieuwe fregatten

Nu staat de levering van nóg meer wapentuig voor de deur. Nadat al tien landen zijn afgevallen in de race om deze miljarden order, dingen West-Duitsland, Engeland en Nederland nog mee. Wilton Feijenoord (Schiedam) en De Schelde (Vlissingen) zijn in een strijd 'op-leven-en-dood' gewikkeld om maar liefst 24 nieuwe fregatten à Fl.300.000.000 per stuk te mogen leveren. W.F. is een zelfstandig bedrijf, terwijl de aandelen van de Schelde in staatshanden zijn. De onderlinge ruzie moet volgens de wens van Habibie, de Indonesiese minister van technologie, tevens directeur van PT Nurtani, de grootste wapenfabriek, zijn bijgelegd vóór diens bezoek aan Nederland deze maand, anders kunnen ze de order wel vergeten. Ook zonder dat de aandelen van een bedrijf in handen van de staat is heeft de regering alles te zeggen over wel of niet leveren, omdat het hier **wapenleveranties** betreft. Eén van de overheidskriteria is: je mag niet leveren aan een land dat in oorlog is. Maar ja...de werkgelegenheid...

DE VUILE WAS VAN SUHARTO

TELEFOON AKSI

Dinsdag 9 juni is de anti IGGI axi karavaan begonnen aan de toer door Nederland. Om te beginnen werd er een manifestatie gehouden bij het van Heutsz monument in A'dam. Van Heutsz was een schurk die op Atjeh de bevolking net zo lang terroriseerde tot ze het Nederlandse gezag aanvaardden. Het duurde dertig jaar en het kostte veel bloedvergieten. Het monument voor de generaal is dus een monument ter ere van het koloniale gezag. Omdat van Heutsz niet zo'n bijdetijds figuur is, is het monument omgedoopt in een 'ere'-teken voor de hedendaagse koloniale praktijken van Nederland. Geheel geactualiseerd heet het nu het PIET BUKMAN MONUMENT. Pietje is de CDA-minister voor ontwikkelings-samenwerking, zoals dat zo mooi heet. Pietje wil wel miljoenen schuiven naar de korrupte Suharto-kliek, maar niet klagen over de mensenrechten die vertrapt worden door gouverneur-generaal Suharto, want daardoor komt de 'werkgelegenheid' bij de nederlandse marine werven in gevaar.

Het programma van de karavaan: vanaf 9 juni door het hele land van Assen tot Vlissingen. Op 16 juni trekt men het verspreidingsgebied van de Zwarte binnen:

ROTTERDAM

17 juni 12.00 - 14.00
Bezoek aan stadhuis
vanwege stedenband
Rotterdam-Jakarta
14.00 - 15.00
Bezoek Wilton Feijenoord
Schiedam, vanwege
wapenleveranties
20.30 POORTGEBOUW
Stieltjesstraat 38
manifestatie

DEN HAAG

17 juni
20.00
BLAUWE AANSLAG
Buitenom 214
manifestatie met
films, dia's, muziek,
tentoonstelling
en kroepoek
18 juni
13.00
tot
16.30
PICKET-LINE
VOOR HET MINISTERIE
VAN IGGI-ZAKEN
(buitenlandse zaken)

BEL WOENSDAG EN DONDERDAG
17 en 18 JUNI A.S. TIJDENS DE
IGGI-KONFERENTIE OM TE
PROTESTEREN TEGEN DE IGGI-
STEUN AAN DE SUHARTO-
DIKTATUUR. OVERSTELP DE
MINISTER EN ZIJN AMBTENAREN
MET VRAGEN OVER DE 'HULP'
AAN INDONESIA EN DE LEVERING
VAN WAPENTUIG.

BEL 070 - 48 64 86
DIT IS EEN ALGEMEEN TOEGANGS-
NUMMER. VRAAG NAAR DE
AFDELING AZIË.
BEL 070 - 48 65 73
DIT IS DE DIRECTIE VOORLICHTING.
VRAAG VOORLICHTING.
BEL 070 - 48 68 53
DA'S DE DIENST PERSZAKEN EN
NIEUWSVOORZIENING.
VRAAG OF ER NOG NIEUWS IS.
BEL 070 - 48 41 84
DIT IS DE VOORLICHTINGSDIENST
ONTWIKKELINGSSAMENWERKING.
DOEN ZE MOEILUK???
BEL DAN 070 - 48
DIT IS HET DOORKIESNUMMER,
DE LAATSTE VIER CIJFERS MAG
JE ZELF KIEZEN, VRAAG NAAR
PIET BUKMAN OF VAN DE BROEK.

DE ZWARTE 23

zondag 14 juni

SOWETO-DEMONSTRATIE

13.00 Malieveld, Den Haag
14.30 manifestatie bij de ambassade van Zuid-Afrika, Wassenaarseweg 36

maandag 15 juni

NACHTWAKE OP PAUL KRUGERPLEIN

Den Haag
aanvang 20.00 uur, afsluiting op
16 juni om 08.00
georganiseerd door ANC-steuncomité

zaterdag 27 juni

NATIONALE ANTI-KERNBASISDAG

zie elders deze Zwanke

DEN HAAG/DEN HAAG/DEN HAAG

- wo 17 Chicken Family f 7.50**
niet-leden
f 5.-
leden
- do 18 De Schreeuw gratis**
- vr 19 Lee Perry f 15.-**
- za 20 Haagse Nacht f 12.50.**
v.d. Literatuur voorverk.
f 15.- zaal
- wo 24 Gore f 5.-**
niet-leden
f 2.50
leden
- do 25 The Weazels gratis**
- vr 26 Motel Bokassa f 5.-**
- za 27 Sluifingsavond f 3.50**

ROTTERDAM/ROTTERDAM/ROTTERDAM

DE BUNKER, Boompjeskade 11

zaterdag 13 juni

Loos (freefunk)
de Zwerfkelen (metaljazz)

zaterdag 20 juni

Dichters-avond met H'rod,
Henk van Schaik & Michael
van der Tak (begeleid door
Rob, Yola en Martin), Matz,
A.Moonen (o.v.), Eddie Kagie,
Elhorst (o.v.) en Erwin
Karremans (o.v.)

zaterdag 27 juni

Slot- avond van dit Bunker-
seizoen met Het kwiek en
vief uit bed kollektief
(bouwakkersjazz)
Eu & erpe Ragt (gitaritei-
len) in Rotterdamse punkhard-
core-verrassing!!

DELFT/DELT/DELT/DELT/DELT

FILMHUIS,

- vr 12-6 t/m wo 17-6
20.00 uur: Der tod der Maria Ma-
libran (Schroeter)
- 22.00 uur: Der rosenkönig (Schroeter)
- do 18-6 Lenz (Szirtes) 20.00 uur
- vr 19-6 Annunciation (Jeles) 20.00
uur
- za 20-6 Countdown (Erdöss) 20.00
uur
- zo 21-6 The great generation (Ferenc)
20.00 uur
- ma 22-6 The disciplines (Bereményi)
20.00 uur
- di 23-6 The Walldriller (SZomjas)
20.00 uur
- wo 24-6 Naplo II (Meszaros)
20.00 uur
- vr 19-6 t/m wo 24-6
22.00 uur: True Stories (Byrne)
- do 25-6 George Stevens: A Flimma-
ker's Journey 20.00 uur
- vr 26-6 t/m wo 31-6
20.00 uur: Giant (Stevens)

ZOETERMEER/ZOETERMEER/ZOETER

- 17 Juni: SMAAKSTAAL met
o.a. Jaap Blonk
In kader SOIREE.
zaal open 20.00 u.
aanvang 22.00
gratis
- 20 juni: MIDZOMERNACHT-feest
"rock around the Clock"
open 21.00 tot 9.00 uur
Met o.a. DEAF SEA
JIVERS, ontbijt 8.00 u.
entree nog niet bekend.
- 24 Juni: HET SOIREE presenteert
Kees de schoone: acordeon.
plaats: buitenterras.
gratis aanvang 22.00 uur.
- 27 Juni: SLOTFEEST
TOT 4 UUR OPEN
met Sessie: o.a. Michel
van Schie, Candy Dulfer
e. v. a.
Zaal open 21.00 uur
toegang : f5,-
Sessie 1 uur

INTERNATIONALE BIJEENKOMST

Nadat er vorig jaar een interna-
tionale Anarchisten-Bijeenkomst
(I.A.B.) in Appelscha was ge-
organiseerd willen we dat dit
jaar weer doen, maar dan wel
op een andere plek. Het is vrij
waarschijnlijk dat we voor die
plek een borgsom van F. 2500,-
moeten betalen en dat geld heb-
ben we niet. Omdat geld toch
bij elkaar te krijgen organiseren
een benefiettour. De I.A.B. zelf
zal plaats hebben van elf in-
veertien september. Thema's die
aan de orde komen zijn in elk
geval anarchisten en autonomen
internationale samenwerking en
het dagelijkse leven.

- De benefiet bestaat uit 3 Niet-
meegse bands en een band uit
de desbetreffende plaats, dit
aangevuld met informatiestands
en dergelijke. Waan en Wanneer:
19 juni De blauwe aanslag
buitenom 214 Den Haag
 - 20 juni Vrankrijk
Amsterdam
 - 25 juni De zwarte Zaag
Corn. de Wittstr.98
Dordrecht
 - 11 juli Poortgebouw
stieltjesstraat 33
Rotterdam
- Voor meer informatie
080-561658
080-234763
of schrijven naar I.A.B.
Postbus 19230
Utrecht

LANDELIJKE POTTEN EN FLIKKER DEMO

za 27-6 in Enschede. Thema dit
jaar is media en heteronorm. Im-
mers de heteronorm wordt via de
media bewust of onbewust uitge-
dragen. Als je snel bent kun je
nog een voordelig treinkaartje
naar Enschede krijgen: f25,-
voor een retour en f35,- voor
een weekendretour vanuit elke
plaats uit Nederland. Je moet de
kaartjes bestellen door het be-
drag oven te maken op giro
5128118 inv Stichting Stonewall
ovv het aantal roze dag of roze
weekend retoure. Ook voor Bivak-
kersstans die er kennelijk vanuit
gaan dat alle anti-militaristen
hetero zijn. Meer info: 053-
300394.

VRANKRIJK, Spuistraat 216 A'dam
vr 26-6 is er een manifestatie met
als thema ecologie en anarchisme.
Het begint s'middags en s'avonds
zal er o.a. muziek zijn.